Denna Vise-bok.

Tillhör H. Olsson.

Rättelse.

Vid Sloby socken V. Göinge Almgån

1880.

En kärleks visa

1/ På detta papper jag vill uppskrifva de rader här,
Ett om dem vän som jag i mitt hjerta har hårt så kär.
Den kärleks låga som vi har tänt,
Om den ut slocknar är ej bestämt.
2/ Du är den hjyfliga ungdoms tiden nu lider allt
Och ålderdommen den är förhanden den kommer snart, på ungdomstiden, den är så kort,
Som vet ej af förrän, den flyr bort. 3/ Den lilla
lärkan som uti lunden så blommig står,
Jag tårs ej dig nämna det är omöjligt nu.
jag dig får, men om jag finga den önskningen,
att blott få äga dig hos min vän. 4/ Tillska du
mig min lilla sötta upprikteligt, så finga vi uti
himlen mötta så hjertelig, der sjunga ljuger af
sangare stor, upp hos vår Gud som i himlen
bor. 5/ Sig mins du när vi under uppna himmelen

dulle då, Önskte vi att om vi engång vara i hemmelen
blå, Finga vi äwjuta ewig frid ock fröjd, uppe hoos vår
fader i hemmelens höjd, 4/ Sin gingo vi att lunden
gråna en liten stund, att plocka dem de blommor
skönaste i rosenlund, på lifvets bana, jag tråddde
dem, jag tror helt säkert, jag gått tw mil
wäl. 5/ Om man förvärvade hela verlden huad
vore det, Ock snäfvade sedan i syndafläden
det går så lätt, men om vi finga, en gong
tw skutt, wårt skuldregister helt strucket utt.

Slut

En Gjämans wisa.

1/ Ned vatka ögon ser jag, på böljarna de blå,
Som hotande ock välda, mot klippe vaggan slå,
Ty langt i fjerran är, den som jag hafver här så kär,
Ock jag kom blicka leka på stranden väntar här.

2/ Tell höste
vij, s
sitt lij
ock inte
längta m
ock jag
hafvet
han då
vantar
ock äg
är så
ty dag
ock in
må. 3/
i denn
ty läng
jag han

9/ Tell hösten är jag åter, hors dig mitt unga
liv, så sade han och stötte mig förtroligt till
sitt liv. Ty dagarne de gå och följarna de slå,
och inte kommer vännen, hur jag än
längta må. 3/ jag ~~ropar~~ suckar och jag klagar, jag tåres
och jag ler, och spejande som falken, utåfver
hafvet ser, ty långt i fjärran är, den vän jag
har däikär, och jag hans blecka lekjn på stranden
vantar här. 4/ Emellan ens är skog och sjö
~~och sjön~~ emellan berg och dal, emellan ens
är ~~så~~ frid och fröjd, och sjuen sorg och gnat,
ty dagarne de gå, och följarna de slå,
och inte kommer vännen hur jag än längtar
må. 5/ Och om jag hade vingar dem fogelen i skyn,
i denna natt jag skunne till andra länder fly,
ty långt i fjärran är den vän jag har däikär, men
jag hans blecka lekjn, på stranden väntar här.

4/ Länge har jag vänstad, att det är min enda tröst,
Här hjertat icke längre, utan klappa i mitt bröst,
Ack inga dagar gå, ack inga halvår slå,
Dä får jag räcka vännen i himmelen den blå.

Slutet

Sjömans visa.

1/ Det är vi adertonhundrade ack fem ack parti strax,
Vi flöjve ju försfärade vi säg hvad oss månd sjö,
Ett vrak uti nordsjön som vi derpick att se,
O Gud för den olyckan som måtte komma.

2/ Det förstta vi fick höra en man från läcken
Uppsprang, en man från läcken ropade som fyllde
upp med van, Vår kapten han högt ropade
som upp kom alle man, slå sömnen af er
ögon be Gud som hjelpa kan.

3/ Vi blöjve ju försfärade vi sprang ur kajen upp,
vi säg hvad oss nä hända hjelp oss a milde Gud,

Vår kapten
hast, ny
en gang. 4/
fyra man,
fylder ap
de lovad
men ingen
att tänk
den står
föraldrar
vi må a
6/ Den fredj
fick, en
om oss gi
langsida
för omk
sin lycka

Vår kapten han högt ropade gör båten klar med
hast, ny vi nu fått prakten tu pomparne
en gang. 4/ Så gingo vi tu pomparne in tre ach
fyra man, de andre from tu läckan sprang dem
fylder op med vann, en brigg ach en skonare
de lovade om oss gå, tre flagger vi upphissade
men ingen af dem såg. 5/ Du är det svårt
att tänka om vi nu här skaus dö, vår graf
den står ju öppen är, så kallar i att gå, gå
föraldrar syskon som hemma i Sverge är,
vi må ej Gud befalla, vi ses väl aldrig mer.
6/ Den tredje dagens morgon vi hopp om livet
fick, en skonert i prån Kolbecks strand, han lovade
om oss gick, vi åter flaggan hissade ach han tog
langsidan kom, vart båt var strax utsatter
på ombord tu honom gå. 7/ Då gav då Gud
sin lycka, vi mon af honom fick, samt några

Materialer tro att täcka att kosta, vanfatten di vuo
krossade ack vattnet bortta var, ty döden har pröjsat
den var oss ganska nära. 8/ Du är värt skepp för tajden
nu vau vi resa hem, kom bröder låt oss dricka en
skåla för var sin vän, en skål för hvarje gjämnan
som vat din graf så när, hurra för brüggen
hermon nu är vi komna här. 9/ Nu slutar
jag min visa ack tacka nä min Gud som
frälst oss i från vådon ack frälst oss i från nöd,
ja tåljan vem jag skall plajja, ack tjena der mät
bröd, om Gud hon gir mig ~~vetan~~ lycksan
så har det ingen nöda Slut.

En kärleks visa

1/ Jag ~~dig~~ og tjirtad ~~tänkar~~ älskar i an min
Ungdoms tid, det kan jag vem vetta jag får vem
aldrig dig, sjelf du mig lovat, att evigt trogen
bli, men jag är väl författ det vär aldrig komje.

2/ Får jag gör
min vän, f
jag din röst
då jag taxta
ack dett hj
hörer di s
jag dem r
har din r
en sådan
4/ Ön troge
som upp
den som
din lilla
näst Gud
kärlek der
här blomste
intet värdig
en annan

2/ När jag går åt lunden gröna tycker jag jag ser
min vän, när jag hör di toner ökona tjänner
jag din röst igen, då minnes jag den stunden,
då jag talade med dig, uti den gröna lunden
och ditt hjerta gaf du mig? Om alla verldens
honer di stodde fram för mig, så aktade
jag dem ringa emot att äga dig, den som
har sin vän hjertmistat sin glädje mer ej får,
en sådan sorg och smärta ett annat öfvergår.
4/ Ön trogen vän på jorden den ej betalas kan,
som upprittig är i orden och i sina löftenan,
den som aldrig tänkt att svika emot
sin lika vän, den har jag lofvat att älska
näst Gud i himmelen. 5/ Men en vän förutan
kärlek den liknar jag vid, det träd som
här blomster men inga frukter ger, den är slät
intet värdig att kallas för en vän, som tager dig
en annan och lämnar mig igen.

6/ Den kärleksvarde eldsen den brinner ej så klar,
Som tvenne ömma hjärtan när de skola hjälpas åt,
Det var ock en dårs smärta men mycket mera harm,
Att jag skall se en annan vän få vila på din arm.

7/ Dina små juvlika ögon din secker sätta mund,
De hava på mitt hjärta lagt en hårda då tung,
Jag ser på dinna ögon du har en annan kär,
Kom hitt min lilla flicka och säg mig hvem det är.

8/ Jag frågade tin en flicka jag förstå att hon blir min vän,
Men alla hennes slägtingar de stade däremot,
Men när jag då betänker hon var ej bättre stånd
Så passade mig långt bättre jag hålet mig där grön,

9/ Men hade jag hvarit rikes och utaf bättre stond,
Så hade jag varit värdig på vila i din famn,
Men minns du hvad jag dig sade dig i mina ungdoms dar,
Att jag härnäst den har en ringa mor och far.

10/ Nu må du
jag dig sade
ångras det
är tin at
onda förtal
men trohet
så säller
käraste va
älskadt än
vist belönat
förvänt mi

13/ Hör Herre
hvad du
finnes
bedrägeliga
ett gnagand
flickors hjärta

10/ Du må du väl hesina dig du otrogna vän, hur ofta
jag dig sade glöm ej den fårna vän, hon gråter ack hur
ängslas det hetymrar intet dig, för hela din återstunden
är hon att bedraga mig. 11/ Fahskhet ack ränker ack
onda förtal, det hörs af os menniskor hvarendaste dag,
men trohet ack kärlek ack sanning ack dygd, det hörs
så sällan det hålles för en blygd. 12/ Du hav min
käraste varet ack allt hvad gladje vär, jag dig mera
älskadt än min egen mor ack Far, nu har du
visst belönat mig när du rätt bedrivnar dig, du har
förvänt min ungdomstid, uti en stor förtret.
13/ Hör Herren Gud i himmelen står skrifvet
hvad du gjort, der finnes våra tankar der
finnes våra ord, den stricksulla tunga, ditt bedrägeliga
bedrägeliga namn, har förgalat mitt hjerta med
ett gnagande band. 14/ Ack hör ni gossar alla ack
flickor lackasår, lät alldrig eder tunga ätörhvorst

Mans Olsson

tacka ja, betänken hvad i tallen gåsan i tallen ut,
ty hvad i tänken talar det märkes visst vår Gud.
15/ Min fader ack min moder de åro ack ett band,
de sina små barn lemnat uppa sin egen hand, de
kunna intet se ana deras före dag, men de få
väl en gang se dem på stora domme dag. 16/ Som
bladen de utspridas ack dälja trädets stam, så gåra
de små lefvarna de dälja jordens sand, så gåra ock
vi menskor vi dälja egna fel, men andras vi bekosta
post vi har mera det. 17/ Jag beder eder ana i mina
dyrkon små, i fån vår uti verlden bland synd
ock onska gå, Jag beder att i akten er för falska
menskors ord, men trösten ja är fader dem uti
Himmelen bor. 18/ Sägtingar ack vänner både
stårre ack små, i veten att jag ingar rikedommar
hopper att få, jag insamlar förtjen mina kläder ack
mitt bröd, jag har ej annat att vänta intet min lifska död.

19/ Du leder dig
ack jag har e
Nu veet vi o
riket ärfva

1/ Jag står
Kon ja, så v
Om sorg dem
det vulen
2/ Hade jag
så hade jag a
så hade jag
ack pripran
den dagen
3/ Du är den
post, du k
ja det är
sant, du är

19/ Nu leder det mot gråtten och Solen den går ner,
och jag har ej tillfälle att tala med dig mer,
Nu vill vi oss befalla vår Himmelske Gud, att hemmet-
riket ärfva när ljuset tager slut. Slut.

Én kärleks visa

1/ Jag står i tusen tankar jag ser på den jag ej
kan få, så vit i verlden vankar jag städse sorga må,
Den sorg som jag i hjärtat bär, för dig min vän så kär
det ~~är~~ svalar falska menniskor ~~som~~ orsaken därtill är.

2/ Hade jag dig aldrig skådat ditt ansigte denna ögon blå,
så hade jag aldrig kommit i kamaren där du låg,
så hade jag haft lyckelig,
och fri från sorg och gvar,
Den dagen ronclas aldrig som går mit hjerta glad.

3/ Du är den en da flicka som jag har satt mig der
fast, du har någon annan sänd du dig hällre tyg
ja det är sant försäkra jag, och säger det för-
sant, du är den enda flicka på hela jordens klot.

4/ Min fader kan väl säga jag är ej en förening
stånd, jag äger inga pinningar, jag äger ingenting,
men den kan vara liksägod en fattig som en rik,
att gifta dig för pinningar är stort bedrägeri.
5/ Jag ser de ljusa gröna som uti gröna lunden stå,
jag sorgen mig ej den dagen om jag dig aldrig får,
En dagen skulle träffa mig så lifva skulden din,
tro aldrig här i verlden du går utur mitt sin
6/ Langt hälldre vill jag vandra den langa väg med
stort besvär, än vara uti sällskap med falska menniskor
här, ja hälldre i en ödemark vill jag mitt öde uppsöka,
var endaste ord jag talar ej skogen svar jag får.
7/ Nu slutar jag min visa och bjuder dig adjö farväl,
jag kan ej längre skrifva min hand är blifven
trött, min hals är hes min sorg är stor,
min vän har jag bort mist, min beder jag tro
Herran då hjelper han mig vist.

Slut.

6

Godaften kam
får eder vill
allt om en s
allt om en ma
som växer upp
7/ I morgon kl
å i lunden de
men om jag
det vet allena
8/ Jag är like
bland vilda ag
ett land i fre
taga mig f
nu skall t
vard
mig, ty en

En vänskaps visa.

Godaftin kammerater som uppe vågen vandra.
Får eder vän jag sjunga en visa i gväll,
allt om en ~~man~~flicka fin
allt om en mammesöl
som växer upp i verlden så redelig uck snäll.
2/ I morgon klockan fyra så skall jag bortresa,
ti i lunden där gröna att söka mig en vän
men om jag finner den, jag tjänner den i gväll,
det vet allenast herren som bor i Himmelen
3/ Jag är liken lika som i ödeskulden sitter,
bland vilda agrået som änn utav gaad, uck jag vand
är kan i främmande land, uti bland ulfvar måste
taga mig fram. 4/ Stackars di ynglingar som
nu skall tjänna i denna villodamma uck förföriska
~~värld~~ värd, med falskhet uck tuck, förgära de
mig, ty snarorna di ligga så fördolda för mig.

5/ Lyckliga de ynglingar som skippa att tjäna
de dem på våra himmla hus kin fast ack dåd snar
men jag är ej bland dem, jag själf har tat mig fram,
Gud gifva jag med ära finga bära mitt namn.
6/ Folket de hyfva mig de mäcket på tungan, det vara
ju longt bättre de sorgde hvarför dig, jag sorger ej
för er, jag själf har fått min del, min lot är bittra
tinga det får jag tjänas vid. 7/ Mitt bröd det är delat
på vida vitt verlden, men herren ger mig styrka tro
att samla det i hop, men jag som en slav får
dela mina dar, tills herren ger mig kronan
den han mig lofvat har. 8/ Vid mig så ser jag liksna
vid vågorna på hafvet, som driften af vinden tro
obekanta land, ack när som de hunnet fram,
intill den sista strand, Gud låtom oss få segla
in i hjrets sälla land. 9/ Fylket det växer så högt ute
toppen, ack när det blifver moget så faller det tro

jord, så går
så går det
10/ Har nagon
hafver så h
men ett är
slägtingar
6
11/ Gadeg att s
med dig, har
pelar dig, s
trolova dig,
om det ve
12/ Jag tack nu
som nu har v
på konnom v
tills kardes hen

jåd, så går det ack med dig, så går det ack med mig,
så går det med oss vara på de verldens sista tid.

2) Har nagon lust att vetta hvem vissan dikstalad
hafver så har det en gåsse som hafver vin i dag,
men ett är det ändå, som grämjer mig så, att
slägtingar ack vänner de vendje mig försmå. Slut

En gåssans visa.

1) Gadag du min skåna flicka hur står det till
med dig, har du din vän bortmistad, eller hvad
felar dig, så bort di sargsna tankar jag vill
trolova dig, om du vill bli min bägna vän
om du vill hafva mig.

2) Ja tack min gunstige herre, jag har en vän så blid.
som nu har varit borta, i fulla sju års tid,
på hemmom vill jag vänta inn i sju år till
tills hardes han igenkommer om han finns mera till.

3/ På honnom tiw att wänta dit hörar intitaig,
för han är redan dåder skaw jag försäjkra dig
ja han är redan dåder ack lagder eyptå här,
han vilar på själbotnen alt under hafyån blå.

4/ Ja är han redan dåder som du försäkrar mig,
så vel jag enigt svärja att jag ej gifter mig
för aww han igenkommer i frön sin rea lang,
så vara jag för evad som ved hons trogna wän,

5/ Jag tack min ~~sjäw~~ hjertans flicka för sinnelig du war,
nu hor jag dig bepröfvat att du mig håller kär,
nu är jag igenkommen i frön min rea lang,
vårt hråleys vi skaw förw med dans ack spel ackang.

6/ Är du den samme gömman som jag har hålet kär,
då visa nagra tecken som vetne om ofs här,
Ejn är ju stor förändring dit Tror jag visserlig
men kanske du är en bedragare dom vill förföra mig.

7/ Så tag hon
se här är ju
här hon
så hon den
8/ Så tag hon
ack hörer el
hon vaknar
Jemy hundra

1/ En gågare gick
en gågare gick
2/ Uppå vägen m
ja ja 3/ Vart
4/ Sej jag skall
5/ ja hvad skall
6/ ja jag skall fa
7/ ~~hvad skall du~~
hvem skall di k

7/ Så tag hon af dig handsken uti en hand så fin,
se här är ju den ringen som jag har varit din,
när hon den ring fick skådade, uti hon så hjärtligt glad,
så hon den lilla tårnan fäll ner uck svimlade af.
8/ Så tag hon henne i handen så varligt upp tuo dig,
uck hören du Maria en kyss skall vägka dig
hon vaknade ur sin svimma stor kärlek var der
Mang hundrade tals kyssar di åt varandra gaf. Slut

En visa

1/ En gågare gick att jaga, allt i den skog så grön ja ja,
en gågare gick att jaga allt i den gröna skog.
2/ Uppå vägen mötte han en piga allt i den skog så grön
ja ja. 3/ Vart hän du stolta piga allt den skog så grön ja ja.
4/ Ej jag skall gå tuo min fader som bar i skogen grön ja ja
5/ ja hvad skall du hos din fader som bar i skogen grön ja ja
6/ ja jag skall plocka blommor uck lunda kronder ej ja ja.
7/ ~~hvad skall du med di kronderne~~
hvem skall di kronder hofva som du der lunda skall ja ja

8/ Ja den skall min käraste hafva som flyger högan hela dagen
9/ Åt vad skall du med den kärasten som flyger högan hela dag,
10/ Ja den skall jag kyssa och klappa i alla mina dar dagar.

Slut

En visa.

1/ En herre man så rik och huld, han ägde tunnor guld,
och flera hemman i sitt våld, fick en flicka huld,
i parken strålar en som går,
han talade till henne så.

2/ Mitt vackra barn vad heter du, säg mig ditt Gifva namn,
som satt dig vid min sida här, i skogens blomster krans,
vi vilja språkas vid en stund får förligt i vår enskyl kund.

3/ Si Elin Elin är mitt namn, jag törs ej dröja här
får dagens sol den neder går, och jag skall plocka hår,
i korgen som jag fått af mor, som väntande i hyddan har.

4/ Och ingen ingen flicka här, jag sådare har sitt,
som satt dig vid min sida här, jag beder dig om ett,
Gif mig en enda liten kyss, var ej så rädd att någon lyss.

5/ Ej gifve Gud
fåvän den da
och då skall
vad du ät
vän. 6/ Din Gud
din Gustaf se
du skall få pe
ej, ej, ej, jag
7/ Två jungfrur
Så hjelper
ett predikt
kärt. 8/ Tre flic
Bedraga vet jag
som ock slottet
ja perler deruer
9/ Ej gifve Gud
i Ådemark ute
blott jag vid
lefvande är H.
Ej vet att en jag
älskat ömt, den har

5) Ej gifve Gud jag lofvat har, jag ingen kyss bortger,
förän den dag jag skall stå brud, ack det sker ingan kort,
ack då skall Gustaf hafva den, som ifrån barndom var min
Hvad du är barnslig. Hålg ack dom. Som sådana gå gifta kan
vän. 6) ~~Din Gustaf vet jo gå dvarn, gå hellre någon annan~~
Din Gustaf vet jo gå der om gå hellre någon an
du skall få penningar de har, lat mig nu få det jag begär,
ang, ang, jag är gå fal, få penningar dek Guld
~~7) Får penningar jag är gå vald, gå silfver eller guld,~~
Å hjelper gå får samvets qval, ack ve ack evig skuld
ett grufvadt ~~rum~~ bröst är mera värdt har jag uti ~~katij~~ katäjnen
bärt. 8) ~~Jo blott skall du följa mig, att bliva der min~~
Bedraga vet jag icke dig, tro hvad jag säger dig nu,
Jon och blott skall du följa mig, ack bliva der min fru
ja perler helver skall du få, langt mer än du kon tänka på
11) Ej gifve Gud jag lofvadt nåtdt, emellan ond ack is,
i Ödemark uti ett gärd, jag låta skall min syn,
blott jag vid Gustafs sida får, from lefva minn ~~lefnads~~ år
lefnads år. 12) Ej Ej mig lacka ingen ting, af silfver mack jag har.
Du vet att en jag förlofvad ring, jag fick din några dar, af Gustaf som jag
älskat ömt, den har jag vid mitt hjerta gömt.

XV. Din Gustaf han så fatig är, att tarfs jag honom skänket
Men heligt intyga Gud jag svär, du har mig ärorn kränkt
Men tarpet tager jag i gen, ty då i sorgen med din vän.
12/ 2/ 6 hjälper dig mitt hjerta tycka dig, för än du stupar, ack tro mitt
Ack ske med kenot, on kyss ty jag taga skall, ack tro mitt
lilek, jag Clin skalm skt tvenne sår, ack kalkade din sorg ack gig, med den
2/ Sakt herren gvav, ack suckade, en när arden, som glädjen kvina trohet en,
Jag hade mig en vän i mina ungdoms dagar, stor
Den tänker jag uppå så länge tyret vara,
Den tänker jag uppå så länge jag är tus.
Och du fralåse vän går med mig som du vill.
3/ Den tåldes fram för mig tvänne sargefulla skåror
Den enna fick av vin, den andre fick av tårar
Vinet drack jag ut men sorgen den står qvar
Att för den kära vän som jag ej värdig var.
4/ Jag önskar dig min vän så många glada stunder
Som linden den har laj i sina gröna lunder
Som träd och gröna stråt på jården vässa må
Som stjärnorna di små på himlavalvet lå.

4/ Jag tack
jag sagt
den förste
den siste
5/ Grät g
fast jag me
att jag dig
du har
6/ Det stod
den röde
min stackar
dåsär gossa
7/ ~~Jag kalla~~
~~åter gjort~~ ~~men~~
~~men när jag~~

4) Jag tackar min lilla vän för vad minut ack timma
jag sagt på din arm ack hvilket vid din sida
den första du som jag i verlden älskat har
den sista blir ack du till dess jag lägs graf.
5) Gråt ej min lilla vän jag ej för ja ack gråta
fast jag med tårarna mitt kors tar döden drager
att jag dig ej kan få det kors jag nakjärstår.
Du har en annan för det får jag tjänas vid.
6) Den stad att bitet som uppå den branta klippa
den röde rajven sprang med lammet vare lika
min stackars lilla lam som af rajven narad blef.
däför gossar sed att nara flickars fler.
7) ~~Jag kalla så mången gång had tänckt att flickor~~
~~äfven gifva, mendet blir endvij af så många jag får lefva~~
~~men nän jag en~~

Nämo Olsson

7) Hade jag dig aldrig att hade jag vart lyckligare
får dessa ögon blå de stoppa mig bedraget
för dina ögon blå ack där kind så råd
de har bedraget mig ack om jag vore dård

8) Jag mången gång har tänkt att flickor äro som
men det leker aldrig av så länge jag får lefva
men när jag engang där så skrif uppå min grav
här under vilar den som flickar älskat har.

Slut

En visa

1) I Trelleborg min fästa mången rondas
för tio jag är får att Trelleborg
här som pojkar jag i min glädje andas
gatu slynglar tjende ingen sorg
det var roligt tre att sälja kakor på dessatorg
muntra stund skönna Trelleborg.

2) Men din uppgek får mig mera minna dagar
delat kalla mig lika som en [illegible] hund.

de gjorde mi
glädjen far
ty min ma
vice nu ve

3) Men dertio
får ty jag h
sidan är
ack mycket
liksom jag v

4) Men äntligen
böcker det
då var jag
att skiäter
bakeri, der a

5) Men det är o
sälnarder den

de gjorde med mig had som di behaga
glädjen par liksom vanret av ett sått
ty min moder hon lär mat mycket måkit strång
vill nu vem nu ha mig at som drång.
3) Men dertill var jag trarken klippt eller skuren
förty jag hafver alltid varit klen.
Sådan är jag fädd utav naturen med klena skuldror
och mycket smala ben, mina knä di böja sig
liksom jag vore full, blåser det blåser det trillar jag om i kull.
4) Men äntligen stalket jag uti låra, lön att lända
böcker det var uti min hag, men Gud bevara
då var jag dåden nära, förty jag fastna uti
ett kloster-trägj, kom jag derav ack neden uti
bakeri, der även deråmv kondisjon jag haft.
5) Men det är en vana om i gissa kunnen vänd den
sålnarden den som går di tryg men gasverket

7/ ocka petersunska bakerier för en må typer svajserost
hvetebröd ock tårter har men huldas dingri gått
mycket mer mycket mer annat somat ock godt.
8/ C/ Den som jag då gaschene hela jorden, hvi hon likväl
mat mig kan som is, hon är vist för utom
konster världen, ger ej hjertad bort för något pris
9/ Ty jag följa kna ock köpa tio kronti grej
om hon blott om hon blåa mig sitt hjerta ej. Slut
En vers
1/ Si den klara den klara,
hon kommer trippande på norrebro ja bro,
ja hur hon trippade ock skona gipade
hon drager et sitt hvitaa plan.
2/ Si hur hon jäntar om hon vänta, så skall
hon köpakap med på ja ja, ny jag hitter låtta
jag har aldrig bortat kara endast jag får ja.

1/ Hur hon låt
med mig på
jag får kaf a
hvad hon ä
är ej värde
i någon å

1/ En vida j
som nyligen
att om en
allt för en
2/ Hon var ej
Dnär hon bl
hon skulle g
ock båten g
3/ Ock när hon
hon så under
jag skall stan ja in

3/ Här han lätt vill han packa. Så skall han ålakyss
med mig på jä på ny. Gud bevare ack sobrare mig barad
jag får hej ack gå. // Här han fråken hai han frötaer
vad han är staker uti sin hog ja hej ny jag
är ej värdig min herre färdig men låt mig vänta
i några år. Slut

En visa

1/ En vida jag vill sjunga om sverges nara gräns
som nyligen har timmat uti marsken,
att om en raska dräng, som mårdat har sin vän
allt får en sadan karlek hår på jorden.

2/ Hon var ej mera än på sitt aderton år,
Vnär hon blandt andra gossar sig får nöjde,
han skulle gå tur sin väg, han måste sjuer sjön,
ack båten genom bölgarna han plöjde.

3/ Ock när han kom tur vår men då alys han sånet in, då hej
han då vrider i sitt sinne, han så mår väl lyckapp på
jag skall stär gå in, ack jag skall sjuer se hvem du har sinne.

4) Han sparkade upp dörren och in i rummet gick,
där fick han se en prinsling derinne
satt uppå vännens arm han vilade med stor harm,
och darande af en förfärdligt sinne.

5) Han spaserade på golfvet och såg en yxa ren,
han ämnade att hugga vännen mörda,
och med två harda slag, då blodet strömmade af,
och båda låg tvenne mera och var döda.

6) Hon började storligen att gråta och vilde sin gå ut
men emellan dörren den tillstängdes af andra gossen
han hastigt vred sig om och genom fönsterspröng
och ner till sjön och lilla båten lossna.

7) Der tog hon en bit skrita och skref på båtens
bräd, adjö farväl jag vill ej längre leva,
min vän han döder är pick jag har ingen kär
för synden svåra straf jag endas böfvar.

8) Så kastade
med samman
af glädje på
i Ynglingar

E.

1) Jag gick ti
hon lagvade
tre dagar e
att hon end

2) Jag bröt dö
tills tårarn
ja det kan
hon har a

3) jag vet in
jag har gjor
men för de
jag är själf g

8) Så kastade han sig i hafvet för högarna och blå
med sammanknäpta händer vid sin sida
af glädje för man sorg ack en förtidig graf.
i Ynglingar i tagen er tre vara. Slut.

En visa

1) Jag gick tre mil och jag fick talet med den
hon lofvade mig sin ära ack sin tro
tre dagar derefter så skrifver hon ett bref
att hon ensam vill lefva uti ro.

2) Jag bröt dittan brefvet jag läste så godt jag kan
utan tårarne på kinderne de ro
ja det kan jag säga ack säga det för sant
hon har aldrig sedan tagit sig en man.

3) jag vet intet af ifrån min födelse dag
jag har gjort mången menniska emot
men för det jag är fattig det roder jag ej för
jag är själf ej årsaken derutu.

1/ Min fader och min moder de äro döde från
och de lemnade sä litet efter sig,
men Herren Gud i himmelen ger mig pänningar
sä lefver jag sä nöjder tills min död. Slut.

En vän

Tvenne bröders samtal om ett pricip.

1/ Lät kosta hvad det kosta vill, ~~men jag skall~~
men jag skall likväl fria till en flicka som är grann
för skönheten behagar mig, den älskar jag så innerligt
den står mig alkså an, som den för skönaa
flicka du, till mig nu till mig nu
dig vill ~~blott jag älska~~ jag blott älska.
2/ Fritt älskar du den dig är lik
men likväl tager jag en rik
som har stor kapital
för har jag pänningar had jag frö

så lefver ja
kom derför
nu, dig ne
3/ Men ock en
gåra nöjd,
du plägas ut
ock dag, det
har jag no
älskar. 4/ Je
sin hon ja s
för är hon
hurtigt tuck
sin hon k
så dant jag
5/ Så hvil d
som vissar
tid bortbytes

så lefver jag så glad och nöjd, och tänka att mitt val
kom derför icke flicka du, tur mig nu tur mig
nu, dig vän jag blott älska.
3/ Men och en sådan usel fröjd, hur kan dig finnas
gåva nöjd, du vist olycklig är
du plågas utav grönaläg det plågar dig både natt
och dag, det går dig stritt bemöd, men oremotsägd
hur jag rör, i mitt bo i mitt bo, så dan jag just
älskar. 4/ Ej grönna läg det bryr mig ej, för
så hon ju så sär jag ny jag går hvad helst jag vill,
för är hon grönna så är jag med sin henne
hurtigt tycka hon tycker tvärs hon tiger stän
slår hon klöfver slår jag opp, alla dar alla dar
så dant jag just älskar.
5/ Så hvad du nöjd för att slår, och gåva att
som vissa tros och och en usel fröjd, den
tid bortbytes med stor trong dun blickes utan

7/ tvivel lang, du dig alyckelig gjör, men dervemot då
har jag ro i mitt bo, i mitt bo, då dant jag just älskar
6/ Då fattigdomen trycker dig ack bekymren äter
dig, ack dåkter i vad vrå, hvem säker du dig
hjelp utaf nöd du får var man blir en dag
ack du blir gammal grå, trär du skjönheten
ej ömker dig, visserlig dåsserlig, då dant jag just älskar
7/ Har jag då intet mera qvar af på all min
möda ack besparr har jag en tragen vän
som uti sin dån tröstar mig, ack uti sorgen
ger glat lif, han är jo allra den, som med sin
uppsyn gladar mig, visserlig visserlig dadant jag just älskar
8/ Då dina rådar sättas framm, har du ej snart ån
spat ack skam, du dricker vattnet klart.
du har ej fläck ej kött ej vrår ja kraft det du
kan köpa på du äter brödet ~~bad~~ bart, men då
har jag hjärtela ack te kaffe te kaffe te, sadant jag just älskar

9/ Låt vara du
te le som d
dåj ack dom
fårtret hon
ack fårdig
ven jag blir
följer på hon
vanlet har
men mina p
qvar, ty du
rådet
~~radet~~ mitt.

1/ En dam uti
Gud ack med
talkar jag
den den ty

9) Låt vara du har klappe två, hav du lika väl en hustru
så le som du får skåmas för, en halt en dåmel
dåj ack dom, med ägatt mett ack såsan krom,
fårtrat hon stånedigt går, men den som fröst
ack fårdig är, hav jag gjort hav jag tjurt, den
vill jag hålla älska 10) Så sant som dygden
följer på hav du da rått jag kan förstå, du syger
vanligt hav, för dig är hemmet allt aspart
men mina pengar tryda snart, ain hav jag trollat
gvar, råtet, lef derför nöjd med tyget eller, rådit mitt
~~rådet~~ mitt, jag älskar ack det samma. Slut.

En viser.

1) En som uti hela vida verlden blatt har
Gud ack med sin vandring stöz,
Malkar jag ~~den~~ med dargens guld dens färden
Ten den tysta udangörden gråz.

7/ Ingen glädje står nu med åter,
ingen konung vinkar mig tro sig,
8/ när jag bakgår ingen maka gråter,
när jag kommer ingen helsar mig.
9/ Men jag har en enda vän i verlden,
som min trogna hjärta ock följ mig nu
å jag gläder åt mig själv på färden
emmen da så ned mete hjärta nu.
10/ När en gång jag tappat vandring åtagen
ock hyres ing på någon kyrkegård
så lägg dig nu ock bed en suck på graven
lik som en traget älskad minns vänd.
11/ Ägnen jag har älskad jag har brunnit
nu min själ har ingen tjänstar mer
jag har mottat allt vad jag har vunnit
nu min själ om förbarning ber.

Slut

En sjön

När jag var pen
blåsa, en redelig sj
dricka, en sjöman
ett hurtigt med, s
lif på sjö ock da
9/ ~~Andet~~ Nu skall ja
min flicka, men n
det kan jag ej säga, f
Amerika, men jag
hem till min lil
10/ Om det skulle hän
~~skogen~~ jag skulle skog
jag då min graf är
sista färdig stad, nu
sin tagen då min s
hand. 11/ Hur helst

Om sjomans liv.

När jag var femton år så började den
lilja, en redelig sjöman vars plog jag måste
drifva, en sjöman rask och ~~arg~~ glad som har
ett hjärtligt mod, som vågar vilt sitt unga
liv på sjö och dallrar flod.

2/ ~~Och det~~ Nu skall jag resa bort långt bort i från
min flicka, men när jag åter kommer
det kan jag ej säga, först till England sen till
Amerika, men jag kommer nog en gång
hem till min lilla vän,

3/ Om det skulle hända så jag skulle ~~bliva~~ mig
skulle ~~slagen~~ jag skulle slagen bliva, på skeppet den
jag så min graf så redan gråtnat, min
kista färdig stod, min drägel klar och klar
som tagen då min ungdomsår och hinnes sjön
bord. 4/ Hur lust det gå till när sjömän

skall begravas, der inga tårar falla, der ingen klagan judas, men om så leades min gå
Samma väg som jag, vi träffas nu en gang
på herrans stora dag, ty Ack älskade
flicka då, som följden på gvarten
som sådan avsändes, din lilla vän
bort måste, hon tackar då sin Gud
hon inga små barn har, som ropar
efter ~~mig~~ dig min mor hvar är min
far. Slut.

Wilhelms Wisa

1) Wilhelm Wilhelm, kan du minnas, den
första gången jag såg dig, i min fadrs vinga
boning, der var den första gången jag såg dig.
2) Ja i min fadrs vinga boning, der var tiden
aldrig lång, der visste jag af inga sorger, ej
ens hellre af någon mötgångs tvang.

1) Men sen jag flyttade
sig mitt bröd, der må
ackskolan hafver jag b
lefvat utsvr vänne
Har vänner nog i gl
stund. 2) Mina vänner d
dem känner mig, a
att han aldrig kommer b
gif mig ditt hjerta, i
sedan lindras all s
~~Sorg~~ lugn och glad.

Kärleks V

1) I skarthet jag fattade pe
i grönskande lunden, d
på marken då stå, O
på. 2) Hur lärkan s

3/ Hon som jag flyttade i från min fader, tror att tjuna
sig mitt bröd, det måtte mig så många sorger,
och sedan hafver jag lidit nöd. 4/ Ute så hvar hon jag
legvat utom vänner tröst och råd, men man
har vänner nog i glädjen, men ganska få uti nödens
stund. 5/ Mina vänner de stå på gården, men ingen af
dem känner mig, men jag hoppas på Gudfader,
att han aldrig bortglömmer mig. 6/ Wilhelm Wilhelm
gif mig ditt hjerta, Wilhelm lilla, gif mig din hand,
sedan lindras all min smärta, sedan dör jag
~~lung~~ lugn och glad. Slut.

Karlecks Visa.

1/ Ifrakttet jag fattade pennan i handen, Emedan jag satter
i grönskande lunden, ~~I lunden den~~ Der liljorne grönas
på marken de stå, Oflecka du skära, kom hit ut ur
på. 2/ Hur lärken hon sjunger och gäken han galer,

Ack svalan Hon flyger slätt ingen ting felar,
Ack fogelarne qvittra vac i sin jästaut, Det låter
då fröjdefullt utöfver allt. 3/ Hon är så jag
knapast nu vågar än säga, jag önskar ej hjärtat
jag finga dig ägo, jag önskar ej hjärtat du vara
min brud men om du det belyser det vet endast
Gud. 4/ jag nu dig ej lacka jag vill dig ej tvinga
Ej kanske du tycker än jag är förvinga, Hon
ägde jag gärdar ja silfver ack guld, ja då
tände hända jag vara dig huld. 5/ Hon nu är
jag fattig slät ingen mig tjänar, då vändar
jag mig tin den Helsmelska värmen, ja hon som
den högste i himmelen är, den fattige hjälper
han lika så gär. 6/ ja åra ske. konom der
sitter på tronen, han, hon går icke ogrende
tin personen, Ehvad hon är fattig ehvad han

är rik, är jag hon
lik. 7/ jag upphör att
sjunga, jag längtar
med tunga, jag lo
enda minut, ti
ack allting ten

Visa

1/ En fattig flicka
jag älskad utöfver a
dette vete, Han kunn
Hon var förringa
2/ Hon var min flicka
Hon i en sjukdom
så dan dåja tin dåde
Hon var min alldra
3/ Tretimar får än m
hon kalla eppå m

är rik, är jag honom trogen och blir jag honn
lik? Jag upphör att skriva jag upphör att
sjunga, jag längtar tun vännen med själ o
med tunga, jag längtar tun vännen vad
enda minut, tills grafven står uppen
och allting ten slut. Slut.

Visa

1/ En fattig flicka som hon jag älskad, Den hon
jag älskad utöfver allt, men ne min fader fick
detta veta, Han kunde intet den flicka leda,
Hon var förringa utaf sit stånd.

2/ Men ne min flicka fick detta veta, så får
hon i en sjukdom svår. Tredagen låg hon i en
så dan dåja tun döden måste hon sig böja.
Hon var min allra käraste.

3/ Tretimar får än min flicka dödde, så lät
hon kalla uppå mit namn. Så tog jag hene

uti mina armar och klappade Hennes kinder
varma. Sedan dag hon utimön fann.

4/ Ja kan väl tänka att det mig grämde
min lilla vännen dag i min famn, för här
skall aldrig någon flicka mera, för min
skull sörja och in skapera. Du beder jag
ett önt farväl. 5/ Nu ser ni mig uppå hästen
svinga, och sedan ser ni mig aldrig mer,
din kullarna i luften börjat vina, för sådant
kan i väl aldrig lida. Nu ser jag dagen fram
för mig stå. Slut.

Visa

1/ I skogrika dalen, vid källan så klar,
Der sutta fästmöy ett älskande par, traditionen
2/ Oflicka, oflicka, vad har du i ditt sinn
Som älskar den gossen som aldrig blir din.
3/ Bortom den mulnena dagen så lång
Skall Carlen fram
4/ En gång när du blir
Din grav skall vara
5/ Och sätta små blom
som skall tala ett me
6/ Ack tack du kalda
den like jag ej fann

Visa

1/ Hvarför är du så s
tyst, hvarför talar du
2/ Jane jag annat än
än vara tyst, du
hafver kärs trakter
3/ För dina blå ögon
De kasta mig bedrägeri
4/ Der nere i viken der
Den hade hon fått af

Skall Gud den prom ställa för oss ännu en gång.

4) En gang när du blir döder ock lagder uppå bår.
Din graf skall vara vattnas med kärlekens tår.

5) Ock sätta små blommor dvasyron uppå,
som skall tala ett minne der efter dig stå.

6) Haf tack du kalla flicka för dessa gåfvor and
den like jag ej funnit på hela denna jord. Slut.

Visa

1) Hvarför är du så sorgsen hvarför är du så
tyst, hvarför talar du ej som du hade gjort för.

3) Jane jag annat än vara sorgsen kan jag annat
än vara tyst, du har ju en annan som du
hellre kärstraktata

2) För dina blå ögon din ljuka sota mund
De hafva mig bedraget att ingen denna stund.

4) Der nere i viken der gömde han sin fahal
Den hade han fått af sin älskade Charlotta.

5/ Dina ögon glasklara ~~ögon~~ kind lyckan din rosenröda
De hafva mig bedraget allt om jag vore din.
6/ Du min i vinden vid källan du klar
Der ser jag min älskarinna hvar ensamste dag
7/ Bort öfver dig och skogen och fjäll
jag somnar så ljuflig och vaknar så skön
8/ Du slutar min dröm ur ändlös min sång
med tårar i ögat för dagen är lång.
9/ Det enda skall från hemmelen att jag har älskatt
dig, min uppriktig tro försvann slutt
Derför har du bedrägat mig men den lön jag
fick den var ej god den smärta mig tu hjertan gjöp
10/ Har du en annan i stet din döpp honom i det
hjerta inn, men glöm ej bort en vän du hade som dig
har älskatt öfver gull! lätt andra ej förföradig det
smärta mig så ömmerligt. 11/ Wi läsa evangelium
det har vi talat lärt, om att rikedom

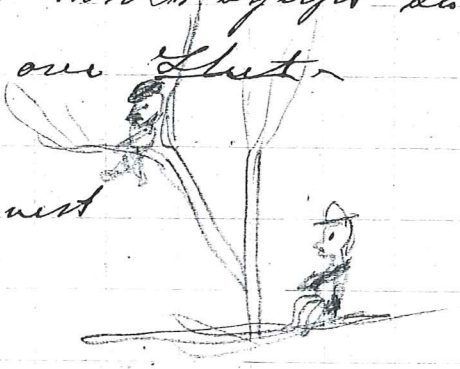
bedrägeri det kan den
hurtigt vägande i dagen

Ekot

1/ Der satt en fagel på
på lindig gurt på lind
en liten fågel är
som kan bade spela
du lilla fågel på li
en liten fagel är jag
2/ Du vackra ängel med
som satt i molnet och
du lilla fagel på lind
jag du den ängel är du
3/ [illegible] fagelen sjunger
ur vänum kommer ut.
[illegible] drägo du nu
vän, i hjertan lundar der
hart i skogen. Slut.

bedragen. Det kan den lilla mycket mer än hon tycks så
hurtigt vägande i begynnelsen av sin flykt.

Lilla Sång dycke

1/ Der satt en fogel på lindig gvist
på lindig gvist på lindig gvist
en liten fågel är jag förvist
som kan både spela och sjunga
du lilla fågel på lindig gvist, du lilla fogel på lindig gvist
en liten fogel är jag förvist, som kan bad spela och sjunga.

2/ Du vackra ängel med ögon blå, med ögon blå, med ögon blå
som satt i molnet och hörde på, och sjung så sagte i gvallen.
du lilla fogel på lindig gvist, du lilla fogel på lindig gvist
gif du den ängel åt den förvist och sjung så långt bort i skogen

3/ Den fogeln sjunger ännu i dag, ännu i dag, ännu i dag
när vännen kommer ut intet jag, och intet ängelen hellre
hur länge dröjer du nu min vän, hur länge dröjer min hjertans
vän, i fjerran land den märkes hon än, och sjunger långt
bort i skogen. Slut.

Mänskans Klagan.

1/ Du klagar men du klagar olunt
Din gamle Herre vän
Det ägo en allting så skumt
Som om det grat i gen
Ihvad som det sin ne stämer med
Jag icke kan förstå
Du är ju fäd att börja med
ack det är vackert så.

2/ Hvar gong du i spegeln sett, så säg du ren derå,
Att dig en sådan åra sketo, att du fått människa bli.
Du är mott barnen ack enfrågt, En sal att se uppå
Du är ej sådans staltso slägt, Ack det är vackert så.

3/ Når fäd tar Herr om vår person, ifrån början aktar slut,
Är man ej fäd med pretention, så kan man slå ej ut.
Om du i skogen går en tätt, så kan du lätta på
Att du får trumps ack blå bär fritt ack det är vackert så.

4/ Vår färd vet ingen
Ty han ren helst att me
Fjäll ack floder finns de
Så kan man stoppa

5/ Har du ej gratis fått fo
Ack dina vatten dat ack
När sen du en gång nyad
Jag tycker sannerligt
6/ Ack när tur slut du
En humla färd du gå
Ingen vet konske en skön
Skall tro din gråt med

Rekryt
1/ Jag gick mig ut en
spatserande med pistol
der mötte mig min öfverste
Han tilltalte mig dessa ord

4/ Wär jörd vett sporsam vara kan, Än gö nän man nu ha
Ty han ner helst än människon, Skan komma ajl yck tä.
Fiberg ack flader fins det guld, ack fast det kostar på
Då kan man stoppa fickan full, ack det är vackert då.

5/ Han du ej gratis fått jär nytt, Ätt bruka som du nu
Ack äta vatten kal ack luft, Ack små ack mänaken tro
När sen du en järnyad hud, Huart synde är bär på
Jag tycker sannerligt för Gud, att det är vackert då.

6/ Ack när tro dhut du andan mist, ack du är kroppen grön
En humla järd du gär tro sist, Som du för kostnadsfri
Huem vet konske en skön hut då, dom du ej tänker på
Skan tro din gray med rosor gå, Ack det är vackert då.

Slut.

Rekryt Visa.

1/ Jag gick mig ut en afton stund spatsera
Spatserande med fästmön då i gad
Der möter mig min öfverste ack löjtnant
Han tilltalte mig dessa ord stolta trätobaksbolas

3/ Hvad gör du här mumrande på gatorna, det hut dim sakramentskade fähund, jo jag skall låta sätta dig i vaktlonen att låta arestera dig på stund.

3/ Då satte de mig neder uti vaktlonen, der de kungliga patrullerna de gör, med utdragna sablar utur skidarne, att jag måste följa dem med.

4/ Men hur du kroftar mak att tåla de, de rystliga kuskliga straff du fått, mak j-n- hur jag kroftar tur att tåla de ej jag genom graderna har gått.

5/ Min kvar min som var högre uti graderna, som blef kommenderad tur att slå, Hans hjerta utaf tårar måste kristande, när som han måtte tänka derupp

6/ Sin satte jag mig neder tur att skrifvande, tur min fäste mä då gad, tur fäste mön med rosenrödu kinderna, som blickade ack fader mö tur jörde.

Slut.

Fingals V

1/ En som i skogarika
Fär vid den brusande,
Både befriaren från gr
Fingal en hjelte då vön;

3/ Fatt som en vandrande
Ärön; from som en ärkeng
ön; 3/ Gick han tur bäck
bädd; verlden för honom

4/ Kärlek som plägar då s
bröst; blommorna doftar
5/ Sorger aro ack smärta
ej rom i hans hjerta, tri
enda som hade, rom i h
ning han lade, kvinn
7/ Fiffon är ensamhan
svärmande saligt han.

Fingals Visa

1/ En sang i skaguika dalar
Satt vid den brusande strand::
Både befriaren från qualen::
Fingal en herde sa' om::

2/ Fast som en vandrande stjerna, skön som en Gud i en
dröm:: from som en oskuldens tårna, som fjellspa ligvet sa'
om:: 3/ Gick han tu backen den klara, sato uppa beljarnas
bädd:: verldon för honom sägs vara blott uti härlighet klädd.
4/ Kärlek som plägar da mängen, ägde ej rum i hans
bröst:: blommarnas doftande ånga fogelarnas hemmelska röst.
5/ Sorger aro ack smärta, ack alla verldenes qual:: ägde
ej rom i hans hjerta, trifdes ej uti hans dal:: 6/ Vara de
enda som hade, rom i hans sorgfria själ:: Dår sin förtjus
ning han lade, Hemmelen ver, Fingal da väl.
7/ Fallon ar ensamhan bade skjöng i din lärriska dal::
Svärmande saligt han trade sig bo uti ängarnas sal.

8/ Nöjden ack gladed han dig lade, uppå sitt läger
var gnäll:: om morgonen kom ack den glade
väckter af Salen så säll:: 9/ Han fann en morgon
vid strömmen, någon som låg der ack lead::
Skön som en ängel i drömmen, som gjelfva
Joppet så glad. 10/ Fingal gick fram tur den skönа
fattade henne i hand:: Dray henne ner i det grönа
Sätt vid brusande ström:: 11/ Fäirtjusande flicka han
sade, ver du g'blifva hos mig:: blifva hos Fingal
den glade. som aldrig ver skiljas. ifrån dig.
12/ Stammande sadé denna flicka gvinna
jag kan g'blifva hos dig:: dig jag är g'någon
herdinna, Fingal du kan gifva mig:: 13/ Kinder
mot kinder de brinna brinna, Fingal gaf flickan
en kyss:: vridgad han hastigt förvinner, Fingal
Stad en som sen nys. 14/ Fingal tag nu ifrån sitt galler
bössan ack madigt den fäv:: han spänner han skjuter
han faller, han blickar mott hemmelen ack dör. Slut.

2

1/ Två älskande
på gullen på
Gick di färdi
tur dammen
2/ En liten fjus
uppruten a
Hon önskad
tur flickans
hastar. I gry
önskan fy
Han störtar
Ur kämpar
aber upp,
efter landet
3/ Han icke
Handed, ack
Ack roppar

Visa

1/ Två älskande en afton stund
på gullen på en bröllops dagen
Gick di förtjusande behagen
uti dammen skön i lunden grön.
2/ En liten tjuspuss blomma blå. Emellan klippornа
uppruven af flickans blick den först låg gunnen
Hon önskade den skönа på. 3/ Stras ynglingen
uti flickans tapp. Som blixten han uti blommen
hastar. I grymma farren han sig kastar. För flickan
önskan fylla upp. 4/ Hon klippan puklig vad ock hal.
Han störtar ock hon falw ned i floden hon sen groperedes
Av kämpar han med dödens qual. 5/ Hard trenne gånger
aker upp, bland vågerna hon segen bida, han påfångt
efter landet letar, hans styrka ock hans sista roja.
6/ Han icke landet nåa kan. Han med av mödа lyfter
handen, ock kastar blomman upp å stranden.
Ack roppande förgättmig ej

7/ Den skönaa säg sin älsklings nöd, Hun ack hvad
gråmed föd dess hjertan, men av själsfulla gnav
ack smärtan, En blomma bly den fromas död. Slut.

Barna Ord.

1/ Det hände sig en afton det hände sig en gnav,
Hon föde två gossar. Hon mårda dem själf.
Det var ren en stor under att Hon turde
få en sådan gerning som Hon gjörde.

2/ Sin yngste Son dem i den nitaste lin
så kastar Hon dem i den stridaste ström
Hon trade der var ingen som såg det
derför tog hon lijket utaf dem.

3/ Hennes moder hon köpte en silfver kana ny
Med fyra forgylande fötter uti
dem fylte hon med blanka riksdalar
Sin vän hon med Konungen själf tala.

4/ Pi ämnar vist att köpa mit unga liv igen

Men mit ung
Gudnådes mig

5/ I dag så
i morgon
den skall
liksom g

6/ Ack Herr
ack arma
säf inga
så nu f

1/ Om jag
Der ett gla
Och mig k
Och tu all
Resa jag
Hvad gör d

Men mit unga hj får aldrig mer får prenninga
Gudnådes mig armaste flicka.
5/ I dag så fyller jag ~~mt~~ mina adertonde år
i morgon så ska jag ta styrestacken på
dev ska mit unga hjärte blöd strina.
liksom guld uti bladröda strima.
6/ Ack kanv ni flickar både stora ock små
ack alla ni som gifta är ock än agifta gå
Sät inga falska goskar ev bedraga
så ni får sorg i alla edra dagar. Slut.

Om hundrade år.

1/ Om jag någon gang som liksäl dallan händer
Får ett glas får mycket så att jag blir full
Ock mig kryar fram på gatan ock på grändar
Ock ta allmant ~~nöjeljo~~ efta ~~Gumman~~ drumunlar kum.
Resar jag mig lungt ock tänker när jag går.
Hvad går det i alla fall om hundrad år.

2/ Hur jag litet skuld ack hjärnarna arrera
På allt möjligt sätt allt under vånskaps sken
Ack min gudar utsätt de ej respektera
Men de har ett hjärta hårdare än sten
Sät mig då på hjärn bara rullen går
Vad går det i ansapan om hundrad år

3/ Men i fan jag tänker skulderna regiera
Ack för den skull säker upp ett rikt parti
På en million ack konske något mera
~~Ack för den skull säker upp~~
ack på annan börjar på min friari
Tänker jag så här i fan jag kongen får
Vad går det i ansapan om hundrad år.

4/ Om jag i en sjukdom mäcket ansio kan hända
Helt ädelydigt fallen som lätt hända kan
Ack jag nödgas då ten läkaren ~~tåss~~ vända

Ack han mig
Sägen jag ti
Vad går d
5/ Åren blick
Plasten gå
Hjunden
Hatet dun
Glaset hål
Genom kä

L
1/ Färgåjus
jag lysnar
Det vädret
men vännen
Ack skyarn
så vandrar
så länge ja

Ack han mig på hjulen dricka som ensam
Tågen jag tre Tonerwitzj min vän gutår
Hvad gör det i allagar om Hundrad år.
I Arm blickna bort ack stacketen försvinner
Planen gå i rök ack luftslott ramlar ner
Hjunden dör ut ack kärleken försvinner
Hatet dunstar bort ack skulder finns ej mer
Glaset här gått sönder hålen sjunken står
Inom knapt en tid af konske af Hundrad år

Slut.

Landtfleckans Klagan.

I Förgåfves uppa Stigar jag dig ute möta går.
Jag lyssnar ropar ack jag lyssnar åter
Det vädret är som blåsa det bölgan är som slår
men vännen rätt sig icke hava låter
Ack skyarna å. gå, På hemmaden den blå
så vandrar m i tankar ack ingen vita får
så länge jag nnu den jag älskar.

3/ Ön tid det var så roligt. - den tid försvunnen är
Då vänskap du för mig i hjärtat hyste
När jag gick utåt lunden, så var du för mig den
Det minnes lundens stjernor som ost lyste
Det lofvet du mig gaf, att bli min tröst och stöd.
Och om det varo stunder än det stora vide hav
Det rymde aldrig all glädjen som jag kände.

4/ Och jag har älskat flere och jag har älskad mer
Men dig jag älskat mera än jag kunde
Ty aldrig [illegible] än i verlden en kärlek än så stor
Kan hända att en synd jag derför gjorde
Men med jag gråtet har, och jag har sårat min far
Men aldrig större smärta jag i mitt hjärta bar
Än den mig vännen gjort, som mig besvikit.

4/ Ön vinter har förflutet den ventren var mig kär
Ej jag anade den så mången gång tur ända
Du var i minne drömma du var uto min säng

Du var i mi
Men varen
Ön annan
Jag aldrig
5/ Och Kalen
Din klara,
Men i din
Så dinna ä
Och hjärna
De grätnar
Men jag gi
6/ Vår dyppan
Och hennes h
Men Gåden
Och slutar
Som Henne

Du var i mina tankar vid min sida
Men varen åter kom, fast grön dock gladje tom
En annan fått ditt hjärta som ved min egendom
Jag aldrig derpå tänker utan tårad
5/ Och salen der jag smålta på bergen ås och snö
Din klara vatten[illegible]plick ad som försvinna
Men i din kalla [illegible]sinne kom hon gå gjärna to
Att dina ägon kallar mänsko sinne
Och bjärna de gro, Och foglarna i ro
De gnittras uppå gristen och bygga sina bo
Men jag går ensam sargan [illegible]klagkats flicka
6/ Vår dygnen blifwa [illegible]ensta hon ej tro fredsqvä
Och hennes hjärte sår kon ingen [illegible] lisa
Men Gåden Henne finner, min salen [illegible]skridit ned
Och slutar hennes gual och klago visa
Som Hennes Ögon med, mit hjärta med sitt gå vag

i sommen är
kyste
du gör mig dem
et kyste
och stag.
a vide hag
g kände.
d älskad man
i
å är ed alon
rde
ryt min fad
hjärta han
besökte
n var mig lång
tu ända
var uti min[illegible]

Och liksom gröna trädets, som fälldes i sin dag
Skall snart min unga hjerte blad förstelna.
7/ Förvän min forna sällhet, farväl du falska vän
Jag dig förlåta kan men aldrig glöma
Du mig har ägnat gifvet, men jag dig älskat änd
Jag känner det på tårarna, som strömma
Du skall min bön kanske med torra ögon se
Men [illegible] bli de för ej våta så blyfva det vål de
När du inför din Gud engång skall svara.
8/ Farväl i klara stjernor i hvilar min farväl
Farväl du snälla gosse med din tunga
Sy snart i himmelriket, Gud gifve det så väl
De heliga Guds änglar för mig sjunga
Farväl du gröna strand jag suttet på i blond
åt vännen [illegible]platkat rosor och knutet önske band
Farväl nu vet hvad jag hållit kärt på jorden

Slut

E

1/ En visa
Det om
Han kom
Derför
2/ Men för
jag önskar
Att jag kom
Då vara ju
3/ Men jag är
Derför så
Han först
Och sedan
4/ Skall jag
och andra
Då skall
Så jag kom

En kärleks Visa.

1/ En visa jag sjunga vill för er
Allt om den lilla vän jag hafver kär::
Han har mig ögon gråtet och mig skrattat blåtet
Derför sorg och ro mig förtar::

2/ Men hör du min lilla flicka fin
jag önskar att jag engang vore din
Att jag kan med dig ila intet din sida vila
Då vara jag så glader i mitt sinn.

3/ Men jag är ett fattigt pörsing får dig
Derför så får jag aldrig äga dig.
Men först att jag är fattig så är jag likväl ärlig
Och sådan vill jag vandra fram min stig.

4/ Skall jag ser i verlden en som gå
och aldrig vid din sida vilja få
Då skall mit unga hjerta då tungt af smärta
Så jag kan aldrig — inka derefter.

3/ Hon uppå denna mödosamma stig
jag aldrig saknsing kan förglomma dig
Du är i mina tankar om dagen såd jag vandrar
I drömmarna så svåfvar du för mig.
6/ Nu slutar jag min visa i gnen
Och bjuder eder alla en farväl
Hon om jag kunde glömma dig utur mina drömmar
Så vara jag så glad lyckelig ack säll. Slut

Amerike Visa.

1/ Vi sålde våra hemmanen, ack jag ass sedan ut
Som fogelen hartflyger såd sommaren har slut.
Men kommer engang åter såd våren skrider fram
Men vi få aldrig skåda vårt kära fosters land
3/ Vi tänkte att förflyfva vårt sista lifvets slut
Likaom att komma längre än Herren stakat ut
Vi reste i från Sverge med nagadt af vre mod
Vi kände ej det öde som på oss emotstod.

9/ Vi reste i g
På vagnar au
Det var så s
Men vi reste
4/ Vi lade vår
En vexel sed
Vi fingo der
Men få dem r
5/ Di skikades
Men fick dem
Vår man k
Der blir en
6/ Vi packades
Som var på
Den pådon
Den blef oss

3/ Vi reste i genom den Engelske art
På vagnar ack på banar som fogeln så fort
Det var så skönt att skåda ack landet på bese
Men vi reste så snart den lakalen fårbi.

4/ Vi lade vård penningar tu sammans på engang
En vexel sedan köptes uppå en Engelsk bank
Vi fingo dem utbyta mot guldet klart ack rent
Men på dem nu tu baka det var jw oss påvment.

5/ De skikades jw först tu ringardes ränteri
Men fick dem aldrig skåda man fick dem aldrig se
~~Men~~ Vår man kom att fadra var mynten tagen ut
Det blir en sorglig klagan som skrives om tus slut.

6/ Vi packades tusamman uti ett osundt gvas
Som var på oss att skåda lik som en uppsingras
Den pådan som vi prickta i ifrån vår svenska jord
Den blif oss nu förbjuden att taga med omkring.

7/ Så styrdes det åt norden mot isens Kalla hav
Det blef en nyalig Kyla som gjöck tur falkens snerp
Vi Kunde ogs gjberja gjkallet våra barn
Ty Kylden den var varst än vi var hemma von
8/ Så styrde den åt Sådren mot sådrens varma vind
Den salen sönder brände vår bleka magra Kind
Hur klagas ack hur gråtes ty ingen lindring var
Får Salen hur nu brände, så skarp ack hat ack klar
9/ Hur är det som grönjer mitt hjerta tur min död
Att se di arma barnen som gråter efter bröd
Hom Kan dem intet hjelpa gj lindra deras nöd
Di måste ju först gråta, ack djupa sedan dö
10/ Der fans ju ack ett hjerta som var af hårdan sten
Jag nyser ner jag nämner den Engelske Kaptin
Liksom ett djur i skogen som nyss gripet an
Det var ett djefvels fosters Han var af djefvul fan.
11/ Vi säga ganska tydligt ack det är öfver mak
Att han med flit ack vilja efter lifvet stad

Att bringa ogs
Det djuret had
12/ En fader s
Ack det grön
Det måste ju
Ty döden jäm
13/ Får som vi
Begynte ängsl
Det blir en
Hur talet
14/ Hon när vi a
Der möter
Det blir en
Ty alla lägga sj
15/ Om någon
Han hade sån
Så di förfalne
Ack ägadt ut

att bringa oss tru dåden att vår hans högsta lyst
Det djuret hadde gripet ett rof från Sveriges kust,
13/ En fader måste bära sitt barn i famnen upp
och det från däckit kasta i nida hafvet ut
Det måste ju väl taget, hans hjerta ganska svårt
Ty dåden jämt klappade på fadrens hjerta hårt,
15/ På sen vi komma tru den Lyöverpalska hamn
Begynte ångrens tårar så strömt att flyta fram
Det blir en hjertans sveda i bröstet på var man
Hon talet nu om Sverige och om vårt förra hem
14/ Men när vi äntligt seglat tru Lybäcks stronelen fram
Der möter oss koleran der styp av mången man
Det blir en ryslig jämmer på gatorna och på män
Ty alla låga sjuka och togs i land med sång.
15/ Om några här hade skådat de menniskor som vanfrar
Han hade säkert vägrat att gå de samma var
De di fäfalne kroppad att blekar uppå kind
och ägaltt uti pannan på den klenklat faunt in.

16/ O Herre Gud bevara vår människo på vår jård
Att ge sig så i fara men tro ej på hans ord
Det är ej tystningspulfver att tro på taga in
Får den som ämnar resa ack har ett flyckligt sinn
17/ I Sverje var af ålder ett folk så fromt ack gadt
Men af naturen kommer di ofta spetake flats
Ack låtta sig bedraga ack komma illa ut
Det skett i forna dagar det sker ack nu två slutt.
Denna visan är ej slut men jag kan icke mer.

p

1/ Godafton i
Maj är välkom
Välsät oss att
Glädd oss alla
2/ Du verlden
Du hoppas att
3/ Du vintrens t
Ack sommaren
4/ Välkommen vår
Gud signe denna
5/ Wi dkag ack
Wallbarg för låj
6/ Den lilla lärka
Den lofvar oss
7/ Ty lärom vi nu
Ack lofvar Gud

Maj Visa.

1) Godaften i denna timma är
Maj är välkommen
Tänlät oss att vi ~~dansa~~ arma här.
Glad oss alla för den gyfna dommar. [illegible] ung[illegible]

2) Du verlden skapad af enighet, Maj är välkommen
Du hafver alltig väl beredt. Glad oss alla för dyfna dommar

3) Du vintrens tvang ur landet drej, Maj är välkommen
Och sommaren tinbaka bly. Glad oss alla för den gyfna dommar

4) Välkommen var Maj månads tid, Maj är välkommen
Gud signe denna sommar bly. Glad oss alla för den gyfna dommar

5) Vi skag ock marke sig fröjdar skön, Maj är välkommen
Vallarna för löj ock gröset grönt. Glad oss alla för den gyfna dommar

6) Den lilla lärkans gyfna klang, Maj är välkommen
Den hafver oss Maj månads sang. Glad oss alla för den gyfna dommar

7) Dy bärom vi nu Maj i by, Maj är välkommen
Och hafva Gud med pedalmen ny. Glad oss alla för den gyfna dommar

8/ Förlåna oss ett ymnigt år, Maj är välkommen
Bevara både hus och gård, Glad oss alla på den Yttersta dommen
9/ Med sytt vi jorden brukat hav, Maj är välkommen
Och lagt vårsådet i henne grav, Glad oss alla på den Yttersta dommen
10/ Befrämja vårt arbete väl, Maj är välkommen
Välsigna oss tru ej och själ, Glad oss alla på den Yttersta dommen
11/ Gif väderlek som tjenlig är, Maj är välkommen
Som grönska må både gräs och säd Glad oss alla på den Yttersta dommen
12/ När skog du ålow gastfärlånt Maj är välkommen
Gif hvad tru boskaps födan gjent, Glad oss alla på den Yttersta dommen
13/ Låt växa korn på åkrarne, Maj är välkommen
och gräset grönt i ängarne, Glad oss alla på den Yttersta dommen
14/ Låt växa frukt på trän tru must, Maj är välkommen
Att vi af den må hafva lust, Glad oss alla på den Yttersta dommen
15/ Att bion ge vax och honung sät, Maj är välkommen
Tru läkedom, mat, Gus: och mjöd, Glad oss alla på den Yttersta dommen
16/ Stark humle växa på stänglarna, Maj är välkommen
Och berk malört i ängarna, Glad oss alla på den Yttersta dommen

17/ Låt örter gr
gif örter, [illegible]
18/ Låt boskapen
Att växa uti
19/ Gif mjölk och
Bonde tru hone
20/ Välsigna nation
Föd människan
21/ Låt honan gif
Tru panne ka
22/ Tru kläder gif
Att skyla oss i
23/ Låt oss med he
I frukten din
24/ Begära oss ne
Förlag hvad di

17/ Låt ärter gro tiw smak ack mot, Maj är välkommen
Gij ärter, ~~kål~~ röter, kål, salat. Glädd oss alla få den Gyfva dom nar
18/ Låt kackafon i ymnighet, Maj är välkommen.
Att vässa uti gadan bet, Glädd oss alla få den Gyfva dom nad
19/ Gij mjälk ack smör ack ästen ~~fat~~ Mat Maj är välkommen
Bonda tiw kovetes grät, Glädd oss alla få den Gyfva dom nad
20/ Välsigna vattnet salt ack fisket, Maj är välkommen
Få menniskan med sill ack fisk. Glädd oss alla få den Gyfva
21/ Låt hönan gifva ägg på fat, Maj är välkommen
Att panne kaka ack ägga mat, Glädd oss alla få den Gyfva dom
22/ Att kläder gij lin, hamp ack ull, Maj är välkommen
Att skyla oss i hetta ack kåld, Glädd oss alla få den Gyfva dom nar
23/ Låt oss med helsan ~~bl~~bruka det Maj är välkommen
I fruktan din ack ständigt fred. ~~Maj~~ Glädd oss alla få den Gyfva
24/ Regera oss med din anda gad, Maj är välkommen
Förlag hvad dig kan vara emot, Glädd oss alla få den Gyfva dom

3/ Det var vet jäv jag fattig vad, som du mig äjver gjaj
Men tröstar jag på Herren Gud, då blir Han mitt färsvar
4/ Hur skall min ägon kunade, en annan i din jomm
Div jag då aftn sojnet har ack vilat på din arm
5/ Solen uppa Hemmelen, Hon längtar tin dit rum
Då längtar jag ack du min vän, vid timma ack vav atund
6/ Gjärnarna på Hemmelen, de par av par om par
Då paras du ack jag o min vän, i våra farna dar
7/ Jverlden jag j glädje har men fåtter mången tår
Jag längtar tu den skönaste stad, som är så klar som guld
8/ Om någon är som veta vill, vem vidan dichtelad Han
Så är det kapiten Andersson som uppå böjan jadsslut

Gjässans läng

01/ O du glade gjässan när du lemnar, ditt land
Tär en resa omkring järden, på den vilde ageam
Du är glader ack fävnöjd, ack du sjunger ömt fröjd
Ack dit log står tin Herran uti Hemmelens höjd.

02/ Ankant de vi
ack en man ge
ack med hatten
ack ett ömt f
3/ Dagen lider
Ack det blåse
Solen redan
~~Mörka molen~~
Mörka molen
dina vinn

2/ Ankarit de vändas upp seglen hissas upp i toppen
Ack en man går ten rodret ock di andre klärar upp.
Ack med hatten i vädret står vi klare alle mann
Ack ett önt farvål vi sänder ten vårt kära fosterland
3/ Dagen lider ten slut natten ser besvärlig ut
Ack det blåser ack det ~~vänsjöjer~~ i varandre slut
Solen redan gått ner månen synes gå mer
~~Mörka moln uppå himmelen i öfvad flöd~~
Mörka moln ocke de sjöar uti öfver flöd hon gör
Dina vänn är gå slut.

En kärleks visa.

1/ Ett nytt år är nu begynt
Ack min vän har mig förglömt.
Ingen roligen dag har jag
Ingen glädje finns då jag var uti hela Luma stad
som kan göra mitt hjärta då glad.

2/ När jag går ack tänker på, att jag skall ha vännen gå
men mitt hjärta de svara mej nej, ja jag går en dajlig väg
men mitt hjärta svarar nej ack det är ju en lönda
som är falsk. 3 Sorger säter uti din mund
falsken utaf hjärtans grund, när du talar med andra
gossar uppå mej. Då du låg ingnid mitt bröst
Gud han såg det andra lekt hvem falsken din
har varit emot mig.

4/ Si en skogtorne främling jag är, ibland eder alla här
Inga stora rikedomar har jag, men jag lekamen
för en vad, uti hela detta lag, ändå lefver jag då
nöjder ack så glad.

5/ Nu slutar
jag på eder
aldrig bort
hvarandra

6/ Skönaste
Ack om jag
tvåtte trycka

7/ Hamma ha
Herr
Varkar

8/ Ja visst är
sagt mig, Dä
lagt dig. U

9/ Lyd du din
Den om jag fo
Klappe

4 V) Nu slutar jag min sång, för min visa är ej lång
jag får ej mer ej längre sjunga nu, men färgbom då
aldrig bort, denna lilla lilla akord sin vi lagdet
tvåarandra i famn. Slut.

Visa

2V) Skönaste flicka jag längtar ond dig tycka
Ack om jag finge dinna kinder trycka
tvåtals trycka tin tvåtalna hjärtat mitt
3) Hamma han sagver så sått uti sången
Herr ~~Indta~~ flicka lilla följ mig utåt ängen
Vackar äng — stålig äng
3) ja visst är ängen vacker men momma hon har
sagt mig, ~~Dåtte~~ jag törs ej gå ut sin andra då har
sagt sig. Vägen ej — följa dig,
4) Lyd du din moder du ungaste tärna
Den om jag finge klappa dig så ville jag så gärna
~~Ylja~~ Klappa dig — kysse dig.

5/ Jag frågar ej intet mamma ord jag dig littet klappar
Ty du skall hita mamma ack jag skall hitta pappa
vackert gras - mos ack fot. Slut.

Björkens berättar hvad som kan hända i människors tycke

2/ Vid den klara rand, af ex blommig strand
Stå en björk i bland, Lind gröna löfver;
Ack jag hörde då, i hans grenar derpå
Ack så sjöng han en sång så;
3/ Ack jag vet jag vet, mången hemlighet
Många flicka gret, under mina grenar.
Många gånger låg, hår så varm i håg
På den blåa vikens våg;
4/ Klara månen sken, på min gröna grend,
Ack så kom den en, som stod namn i barken,
Ack det var blott ett, ack han kyste det,
Det har ingen ingen sett;

4/ Natta gren
Låg sig sak
Ack det var
Det har ingen
5/ Natta aften
Ack så kom d
Tyst likaren
I min tragna
6/ Ack min hvita
Ack så många d
Ack de märkte
Ack jag såg
7/ Sedan hände
Låga mista a
Lilla vän he
Det har inge

4/ Natta gick så kom, der en flicka kom,
Jag sig sakta om, och skrev namn i barken
Och det var blott ett, och kom skyssta det
Det har ingen ingen sett:

5/ Natta afton skön, hanan på sin gren
Och så kom der en, och så kom den andra
Tyst likväl en hann sakta vännen namn
I min tragna knutta famn

6/ Och min knuta stam, stod helt allvarsam
Och så smög det fram. hvad de båda skrifvit
Och de märkte nog, hvad som stod i skog
Och jag såg derpå och log!

7/ Sedan hände det så, att de bada två,
Jaga mistle då, och gå skysste trädet
Lilla vän hur lätt, händer icke det
Det har ingen ingen sett:

Björkens bekännelse

5/ Och det der var ett eken, åfvan löf och gren,
Och ett ens der hvem, åfven blad och toppar
Och en stjernad lån, fått i hvinden spår
Ner på jordens karta vår. Slut.

Gesäls Visa

1/ Så tråden, så tråden, Gesälen vandrar fram
på vägen, på vägen, att under rör och dam,
Där jag kommer i bondens stuga, bönderna stå i en rad
och sig buga. Och fråga om jag är en vandrandes gesäls

2/ Baronen patronen som eyra herregård bor
prester på resten som annars är så stor
han kröker ryggen i en vinkel, lägger fram
sin högsta pinkel, Om jag är en vandrandes gesäl Slut

Ajens da, visa.

1/ ajens da, ajens da, du reser från mig hän,
Ej jens blif hos din pige, din egen kära vän
i Danmark ner jag lyer i Danmark ner jag dö.
jens blif ner hos din pige, din, egen Danske mö.

2/ Ej Danmark
Och guldet ve
Ej jens blef
Lät oss arbejdet

3/ Skall jag då
Ej langt bort
Du kan ju ne
Så skall jag du

4/ Vår jens snara
Ånu en gang fars
Men han kom i
På jens bleke

5/ Vår jens han
Han kasta re
I Danmark ner jag
Beständigt ved

Uti Nej Danmark är fattigt ock trikdom vem jag ha
ock guldet vem jag gråfva uti Amerika
Nej jens blef han sin pige, din egen danske brud
Lät ass arbejdet fällas, välsigna vem oss Gud.

Skam jag då evigt träla i fattigdom med dig
Nej langt bort vem jag dragа ty jag vem blifva rik
Du kan ju med mig dragа, ock då mig blifva huld
Så skam jag dig om gifva, med silke ock med guld.

Här jens snöra rensela, kant afsked vad kun kort
Änu en gang farväl ock sin jag dragen bort
Men han kom icke langt, tyen tåre gliden ned
På jens bleke kinder, din talke kärlighet

Här jens han blef röd nu, han kunde ej motstå
Han kasta rensela från sig, jag vem gifrån dig gå
I Danmark vem jag lefva, i danmark vem jag då
Beständigt vel jag blifva, beständigt tro min då.

a. 6) Vår fjäns fält på Kna, får sin egen lilla lund
Hans gret i hänes händer ack sade, jag drager icke ut
I Danmark vill jag bjuda, i Danmarks sköna land
Der vill jag få dig bhjua en huld, ack trägjorg man.

a. 7) Fjäns da, fjäns da, han traget hälsar ord
Han sade ack haw grafvade, uti den danska jord
I Danmarks skönа land ja, I Danmarks skönа land
Der haw di nu en gard, ack en ~~halfnäj~~ halfnäj tunnoland

Sång stycke Slut.

a. 11) Lifvets gladje är så kort, som midsommars natten
Flyger som en vårvind bort, öfver land ack vatten
a. 12) Låt oss derför njuta den. Medan ~~lifvets~~ blodet gjuder.
Älska dansa sjung min vän, för vintren bjuder.
a. 13) Skogen klad i höstens färg, får dit ögа lyser.
Falen drömmer bak om berg, rodnas lov ack myser.
a. 14) Se nu står han ögadt upp, lik en blygsam flicka.
Strålande af prjd ack hopp, dalens blommor smeka.

5) Fjärilen snär
Ack i rym
6) Backen sar
Ut i prjd
7) ~~Fakes~~ Fåkeri
Fåw en tär
8) Hoppsan ga
Låt det ja
9) Jag en li
Flyger glädj
10) ~~Låt oss dan~~
~~Älska dansa~~

11) Fjen skog fj
Fre Gudinnas
Evioe, väl da
Evioe, mot ande

5) Fjärilen svärmar gåken gal, med en sorgfri tunga
Ack i rymdens blåa sal, tusen lärker sjunga
6) Backen sarlande ack frö, stängsel mellan åkrar
Slut i fröjd ack harmoni, sig med ass påvenar
7) ~~Fakir~~ Gåker sorgen någon gang, att det hjärta vinna
Får en tår ack sjung en sång, ack den skall försvinna
8) Hoppsan gasse hastigt svång, med din unga tärna.
Låt det gå i flyan fläng, flickan följer gerna.
9) Som en blick ack tynad ros, för den kalla vinden
Flyger gådjen snart sin kos, lik som snaka kinden,
10) ~~Låt oss dö för njuta den, medan blodet gjuder Slut~~
~~Sticka dansa sjung min vän, som naturen bjuder~~

Sång Flyga

1) Jen skog på berget ila, säga som en magen klar,
Fre Gudinnor häftigt strida, hvem utaf dem skönast var,
Eviae, väl dock Gudinnor, för att Guda gossarne,
Eviae, mot andra gynnar, hon fasorn som är bräjn

2/ Ung och skön i morgon stunden, kom en herde gående,
Med ett äpple uti handen, lemnadt åt den skönaste
Stanna, stanna skönа gosse, unga herde stanna hår
Äpplet skall du ev ej oss gifva, hvem du tycker skönast är.

3/ Wishet stor skall du få ty varsyn sade den ena om dyger
~~Gyld~~ Gyldne äpplet åt henne afgifva, som du kysst framför dig der
Hakt utåfver jorden sänder, årans glans som gå gör new,
Sade den ena om du vänder, om du ginni äpplet ger!!

4/ Hvem den ena och den tredje, hon var tyst ~~och~~ mongen gång
Hon tog äpplet strax med glädje, kallas i förstår mig väl.
Eviåe, hvil dock Gudinnor, få åt tjusa gossarna,
Eviåe mot andra qvinner, har passioner som är bra,
har passions som är bra. Slut.

1/ Rocken snarar, lampan brinner
Vinter qvällen är väl lang
likt den rök som snart försvinner
under ~~mantet~~ munterhet och sång

2/ Den
snart
tröfva
3/ Helsa
jag ve
svarar
tala o
hans h
5/ Och hvä
skulle ha
6/ Sist i
Dansar i
7/ Stanna
är det na
jag om

2/ Dena veckan går som andra, Söndag blir det snart igen, då skall man tåg kyrkan gånga, träffa der sin trogna vän. Tråla

3/ Helga först på mej förlägen, fråga sedan om jag vill, göra sällskap hem på vägen, ack jag svarar ja dertill. 4/ Handi hand vi glade vandra, tala om hvad nytt som hänett, din vi säga sitt hvarandra, ack den dagnad som vi känett

5/ Och hvad det skall blifva roligt, dom två älskar i ett träd, skalla: kan ack jag förtroligt, leka smeka kyssas med.

6/ Sist i lek stugan om natten, smyger han ack jag Dansar utaf kära kattun, tun det blifvar gåsan dan

7/ Stanna rocken förli är gunnen, slockna lampan nu är det natt, gömd i sängen under fällen, drömmer jag om hjertans skatt. Slut.

Kärleks Visa.

1/ En lilja uti x dalen det liknar jag dig. Det namn kan
jag ej nämna, men blott förskutt ej mig,
med aktsamhet uppå kinden så har du fängslat mig
men nu är jag bortgånd, ack förskuten af dig.

2/ Om alla blad och blommor de stoda i ring,
om kring den lilla vännen som för har krokat min
då skulle jag dem alla vattna med mina
tårar många, som runnit på minna kinder
liksom ett pärleband.

3/ Var skall man blocka blommar der inga
blommar är, hvar skall man finna kärlek
der ingen kärlek är, när jag mig rätt betänker
du var af bättre stånd, det hade passat bättre
att hålt mig der ifrån.

4/ Lysnen tro de arden i kommgav ack main
att kärlek finns på jorden, som ej bestrafas men

Men den
rik, att
det är
5/ Så hån
en vän
har, nä
har en d
har, i a

1/ Der st
Tro denn
O hvad
Gif mig
2/ Så den
För jag
Din kär
Men ack

Men den kan vara liksåd gåd en fattig som en
rik, att taga en för penningar är ~~stadbundet~~ gift;
det är en dålig lek.

5/ Så händer det jo ofta att många flickor tar
en vän förutan kärlek om blott hon penningar
har, när penningarne är för svunnena då
har en dåst gift, en vän som han ej älskatt
har, i annan stund dar. Slut

Gjämans Visa

1/ Der stod en jungfru i roden hage
Ten denne kommer der en ung gjäman:
O hvarför står du der så gråt allena
Ej mig dit hjärta som jag lugåd ej:

2/ På din begäran kan jag ej svara
För jag ej allt förening står:
Din kärlek i generin kan jag nu vara
Men andra kärasten kan jag ej bli:

3/ Ej ha'n en vän ja om han lyssn
Som fär sju årsin reste bort från mej:
Ja lyssn han sa' ha' han mitt hjerta
Men är han döder så ha' Gud hans själ.

4/ Jag är den vännen som fär sju årsin
Som fär sju årsin reste bort från mej:
Jag är den vännen som fär sju årsin
Jag är den samme au vetskrig

5/ Är du den vännen som fär sju årsin
Som fär sju årsin reste bort från mej
Så är bandet som vi ha knutet
Och hvar är ringen som du fick av mej:

6/ Så stack han handen uti sin ficko
Så drog han fram det gulrödo band
Si här är bandet som vi ha knutet
Och här är ringen som jag fick av dig.

7/ Här jung
Ja dårad
Så tag ha
och kyssa

8/ Och här
Som hafva
Så varen
Som dess

7) När Jungfrun fick allt detta skåda
Så blåsade hon tur järden redh
Så tog han henne i sinne arman
och kysste henne då många gång
8) Och när vi flickor och när vi alla
Som hafva edh Ej en upprikig vän
Så våren tvagna mot edh make
Som annan flickan hon vad mott sin

Slut

Visa om mördgrängen

1) En liten sång jag nu uppskrifva
Men ack den är blir gråtjände
En yngling som af dådens pina fått
sin lifförskräckligt ändades

2) Tag dig tem vara som du bär
Mins dåden sällskap med dig gjär.
Hen gick som kan gånare att skåda
sin herres tjenst han vette af
O herre ha kan väl utgrunda
var jag skall få min död ach graf
Så gick med honom han ej dag
här dådens grymma vappen låg.

3) Jag vet ej säckert hurdet hände
Får jag det ej med ögon dag
men de andra hafva mig berättat
att han vid gvarnen sida låg.

Den ära sten
hvar med han
4) Nu är han
Men ack han
jag har fått
han fick ej
Men talen
Lyd Herrans
5) Den stacka
En sådan
Tag utan kn
Mins Gud är
Ja då blir
Från jordens

Den ärra stenen nubbades
hvalmed hans hufvud krossades.

4/ Nu är han död nu är han borta
men ack hans själ hvar skall den landa
jag har fått hört att mången säger
han fick gå till helvetsringen
men talen är så obetänkt
Lyd Herrans ord som han oss sänt.

5/ Den skalkals flickan som fick skörda
En sådan lön för trohetslön
Tag vidan knott emot den hårda
mins Gud är själfva kärleken
Ja då blir vägen ljus och klar
från jordens gråt till himlens sång.

1/ 6/ Är blott Hans själ i himlen hemmad
är Han hos Gud bland englarne
jag vet den dag som ljuflig randas
Då jag ~~skall~~ får honom åter se
2/ Den hvitskrudde brölops skrud
som frälsaren han gör sin brud.
4/ 7/ Förlåt mig dessa verser diktad
Jag känner intet dig min vän
men lyd gudsord så få vi råkas
3/ En gång hos Gud i himmelen
Här naturens märker ni förbi
Skall morgons Dalen fram gå fri.
8/ Om någon som har ~~dest~~ lust att veta
4/ hvem denna visa diktad har
Så hafver det en skuker yngling
millitär
som får har varet munter glad
men nu han älskar hör och sång
när tiden som han finner tiden lång.

Slut

1/ Jag så väl s
långt bort i f
bland främm
får här finn
3/ Då jag fram
den var i m
men flickor
får än men
3/ En resa om
ett brev i fram
Han skrifver
til nu så h
5/ Om resa jag
i fan der na
ty ämnars tar
helsa då hem
4/ Jag kunde ej b

Amerika visa

1/ Jag så väl som andra på Hafvet seglat har,
långt bort i från min Hem ort på Ocanen klar.
bland främmande personer jag säkra har mett bröd
för här finns ingen flicka som vill trösta i min nöd

2/ Då jag från Hemet reste, en vän jag hade då
den var i mina tankar, för hvarje dag som går
men flickan kärlek svarar ju knoppt en mandstid
för än men längebarta så har di än brot dej

3/ En resa om kring landet tur Hemtland det gick,
ett brev i från bröder så längesedigt jag fick,
Han skrifver bästa bröder hvad jag berätta kan
för nu så har din flicka fått en annan din gamman

5/ Om resta jag mått Hemmet i denna vinter tid,
i fall der någon flicka vill mer behaga mig,
ty ännars tar jag flyckten ack tur Amerika far,
helsa då hemmet tur mitt gamla mar ock far.

6/ Jag kunde ej beskrifva så väsentlig som jag vill.

1/ Vår som jag lärde berget, som jag från brodren fick.
jag lärde alla bröderen, som jag från vännen fått
och tydligt stå di orden min hjärta har dig sagt.
6/ En förmåga vill jag vara bland Engelsmänner här,
3/ bland Afrikas negrer som i mitt sällskap är,
bland alla slags spanjorer och marmån likaså
och alla slags nationer under himlen blå.
7/ Nu har jag sjungit visan från början och till slut
och gräset börjar grönska och jag ska draga ut
på stora Oceanen och nedsänk stora fåt
8/ Gud som har ~~fått~~ ordn di skickat och han har allt så bestäm

L

1/ Så är st
brud, a
dragen a
glömman
då han
från dig
hvad jära
och Gosse k
hafver sy
Jag bede
en olycke
en goda
6/ Olycke
som
Strand

Elisa

1/ Säg stig hela naturen, Säg stig din brudgum att
bröd, Att i första början tro stutar, du hast mig
trogen att blir 2/ Ej silfver och guld slet som
glömmer, ej gods eller gårdar jag bad, Men likväl
så bar jag ett hjerta som endast kan skänkas
från dig. 3/ Du har diamanter och perlor, du har allt
hvad jordisk tro har, du har ju de skönaste ögon
o Gosse hvad önskar du mer. 4/ Ej fader eller moder, jag
kapar uppå denna hvarden så vid, men derför ömtåtskling
jag beder, att endast förglömmer du mig. 5/ Jag var
en olycklig flicka ej mera än sjutton år, jag blef ej
en gosse bedragen, åt hvarom min hjerta jag gaf.
6/ Olyckliga äro di gossar, dom välja bedraga sin vän,
Som välja bedraga en flicka dom stå i sin blom-
strande knopp. —

Godtemplare visa

1/ Nu har jag slumrat i hop en visa,
Jag vill båd Gubar och Kalvar prisa,
Ty Kognacks tågen den är så rår
och bränvinsdupen den är så kår.

2/ Nu har jag en stunna haft på fyllan,
Jag gaf den genast åt Kragan flickan
men barn och maka de leda nöd
de ägde knappast en bita bröd.

3/ Ja barn och maka de måste lida,
en sill en kaka och lite dricka
se det var maten på hela dan
på mig och maka och fyra barn

4/ Nu är jag kommen på andra tanka
jag öfver gifver både krog och ankar
jag önskar heldre dem aldrig se
ty jag är blifven godtemplare,

5/ Nu fly
Jag sin
och dr
ty jag

1/ Uttpå f
Sni i den
Uti skog
Sökr Gon

2/ Reinalder
Uns dig
Och nat
Har på la

3/ Då den ka
Hon är ut
Hon honom
Utur en gry

5/ Nu flyda tankar jag ack fädaland,
Jag minns hemma hos barn ack maka
ack dricka kaffe med dem ack the
ty jag är blyven gadlemplare. Slut.

Sångstycke.

1/ Uttyn fältets gröna backar,
Ini i den dystra bergens vrå ;:
Uti skog ack ödemarken ::
Söker hon sin älsklings spår ::
2/ Reinaldina dig min hjärta,
Uns dig jag söker natt ack dag ::
Ack naturen vid min smärta ::
Har förlorat sin behag ::
3/ Ja den sargsna Rosa klagar,
Hon är utan lugn ack frid ::
Hon honom vantar ana dagar ::
Utan en grym ack blodig strid ::

1/ Som vid månens klara strimma,
Vallas hon en ensam stig ::
Rosa der geväret glimma ::
Som i busken dölja dig ::

5/ Tyst och tyst det röres i skogen
Och hon ropar huilken röst ::
Om han är sin älskling trogen ::
Jag är säker jag hört hans röst ::

6/ Säg hvad är hans klara stjerna
Säkert i den djervas gång ::
Dansar han bland bygdens färnar ::
Och fängslar Rosas sång ::

7/ Hoyt! Hvad är, jag har dig fången.
Länge har du fängslat mig ::
Se Reinaldino, fram för mången ::
Säker jag och finner dig ::

Ty jag är blåögon gudtempeldre,

1/ Ned myrten
Och följande
Gär gjärtom
Ten ljänet

2/ Det snäktiga
Ser hennes
Och modiga
Hon smycke

3/ Nu äro för
Då jag med
Och hela n
Han barna

4/ Du skakad
Din böljane
Jag vänta
Ej barnet m

Ljönbreden

1/ Med myrten i håret och smyckad som brud
och följande endast en manande bud::
Gå Ljustömjarens dotter i hjärtat ej fog.
Den ljänet in med små smygande steg::

2/ Det småttiga fått så obändigt och vildt,
Ser henne i ögat förståndigt och mildt::
Och modiga tårnen så nöjden och blid
Hon smeker det ömsint och gråter den vid::

3/ Nu äro försvunna de dagar med fröjd
Då jag med dig lekte, då barnslight och nöjd::
Och hela min glädje, hos dig jag då fann::
Den barndommen tiden, då bäst ligt försvann::

4/ Du skakade ju än vi anade det
Din följande man uti stolt mödastet::
Jag värste blir stor och jag är som du ser
Ej barnet med lekande barnsinnet mer::

3/ Ack kunde jag ~~endast~~ barn endast bhjva igen
Hos dig du min starke min trajaste vän!:
Men pappa har skänkt åt en främling min hand,
Ack nu står min vän den ~~från~~ åkände land::

6/ Den skönhet jag har han jag älskad dig i
Han had om min hand ack nu är det förbi::
Med kransen i håret med Kinden så blek
Du trajaste vän har jag slutat min lek::

7/ Din blick är så vredgad, Förlåt mig dock nu
Se jag har ju fått sträng vår lung ackta du!:
Du ska jag han kommer dom med mig skall gå
Nu vän! du en kyss, den min sista skall få::

8/ Ack minnen hon spelar, då jag sången stund
Hon buren av starka i hela sin grund::
Ack knapt invid altret din brudgum men stod,
Förän bäfvande brudenjag lärod sin mod::

Ty Jag är klyven gadkemptdre,

1/ Sig lejonet ställer på dörren på vakt
Det svingar med svansen, det fjäter med kraft.:/
Hon gråter, hon beder, hon hotar men ej
Det viker ej platsen, det hör henne ej.

2/ Med rop och förvirring man skyndar sig dit.
Att brudgummen ropar, att vapen gå hit.:/
Jag skjuter dit ned'm vid hemmets högt skrik
Det lejonet stormar i vilt rasseri.

11/ Hon mägar att närma sig dörren i smått,
Men vredgade narrar på bruden hvalfvet.:/
Med fjät mera vildsint än brudgummen skrik
Det lejonet famnar ett blödande lik.:/

12/ Och nära det utgjutet det dyra bara blod.
Jesskraft lyckes bruten dock flyktat dess mod.:/
Det lägger sig tyst vid den älskades fot
Att döden med kulan det längst tagen mot. Slut

Fågeln i buren

1/ O fågel hvarför gråtsen du, ej mer så glad för mig 9/
Här är du ock fri så hörde jag, hvar morgon uppe 5/

2/ Jag fågel då du älskar så, är vara glad och fri ..
Hvarför vill du också en fånge hos mig bli.

3/ Jag satt uti en träd och såg, en bur som öppen stod. 10/
Och i den samma buren låg, en druva röd som blod.

4/ Jag älskade den druvan skön, jag ville smaka den
Jag flög i buren från min gren, och gallret stog igen.

5/ Nu sitter jag så stum och ser, hur andling fröjdar sig
Hur träden gränskar solen ler, men aldrig mer för mig.

6/ Ja fickan hon är dåligt nöjd, med allt hvad lyset ger.
Du tänkte söka högre fröjd, men sådan finns ej mer.

1/ När jag
Och du
Så är jag
Så sjunger
2/ Och tycker
Så blir jag
Ty hennes
Som sätter
3/ Om dagen
Jag smeker
Ty kappan
Ty han

Kopparslagaren

1/ När jag ingved min stäl får stå ock du kär hemma går;
Ock du tro en Knabert det fatas gyr kan små;
Då är jag nöjder med min lott, då andas läär mitt bröst,
Då sjunger jag med Hammarslag, med glad ock ljuflig röst;: tralalala

2/ Ock tänar Kjärle ungen min i genom fönstret ing,
Då blir jag i blinken då nyckter i mitt sin,
Ty hennes blick som, Solen klar rakt i mitt hjärta går
Den sätter fart uti min arm, då är den bättre slår.:

3/ Om Sargen mig får nära går han slägga min smaka får
Jag smeker min fleeka ock tar på tand en tår,
Ty Kopparslagaren går min sam det ej det minsta nöd,
Ty han betygsmen slår i hjel, han sjunger tro än död.:

Slut.

1/ Det hände dig i gomla testamentes dar
Då lefde vi i paradiset en ack var
1/ Var Herre stifta sjelf då både lag ack råd
Men nu då går det tvärt på annat sätt.
2/ Gud nås:
2/ Men som ansikan började bliva ont för svår
3/ Då gaf Gud menniskan tvåtusen nåde år
Men efter dena tid kon ej var bättre då
4/ Då skuve hvarenda kjäft inj under vatten stå
För dynd::
3/ Men som nåde åren tåget slut
Då var dock menniskan ej stark bättre än för ull
6/ Vår Herre lände då en väldig dynda flod
Att bada både folk ack på för ejen mod
Bra hopp::
4/ För än jarden ej af folktom skuve bli
Då lät Gud noack frön för storelsen gå fri

Han fanns där famelj från vilken härades
och Gubben hoark då med gods och din famelj
Uti en ark af Huren sjelf ing stufvades.
Med gods::

5/ Det hände sig en kaeen häit och storemj noa
Ja skuten kärde fast på berget Ararat
och Gubben hoark då i hara skyorton opp
och sju kommer kåringen i kart galopp
och skrek::

6/ Men du blef bråk och vidder vann sen hast
man trode pan skuun taga både folk och hast.
Men noack redigast af alle man på däck
Sprang ner i skuten för att se om den var läck
af förr::

7/ Men skuten höl ty den var gj af Engelsk fjöt
I från Sverge var var enda lit af naucks bät
och Gubben noack glad att varda sjelf vid lj
Om famna döner. döttrar aick sit eget vif.
och gråt::

8/ Hade gubben noack drukenad med sin fru
Vi gästar hade då på hojvet kotten nu
En skål på noack ~~gånga~~ då i kotten tömme vi
Ty han hav rödat oss i från att fiskar bli
En skål ;;

Faddervisen

1/ På öppna fönsters höjande gardin tralala
Som middags solens stråle in tralala.
I Julias rum hon dansande sig på tralala
Hur flickan klädde sig från topp till tå.

2/ Hon tjekte om sig i sin toelätt ;;
Ty hennes klädning sad så nätt så nätt,
Bbdåband i blonda lockar sklå,
Så att hon i sig själf blef nästan klår.

3/ Så [illegible]
Och [illegible]
Som [illegible]
Med [illegible]

4/ Må [illegible]
Och [illegible]
Och [illegible]
En [illegible]

5/ Strax [illegible]
Min [illegible]
Min [illegible]
Så [illegible]

6/ Kors [illegible]
Gud [illegible]

3/ Så innerlig förnöjd log hennes mun,
Och kindens grop blef då så djup så rund,
Som Amor flugit fram och i sin flygt,
Med listigt finger hennes kinder tryckt.

4/ Må ögonbrynen lågt en båge spänd,
Och ögonen med fackelan tänd,
Och öfver dem en panna höjde sig,
En lilja öfver två förgät ej mig.

5/ Strax då jag fäldig Mamma vände blott,
Min mössa i dag ej ännu rätt fått,
Men det var också sant förän vi gått,
Så mig i hast hon annan skarp fadder dö.

6/ Kors flicka det står ju i din Katekes,
Gud nåde hur nu för tid är ungdom läs,

1

Att Aktien skulle ta ett sådant skutt.
De hadde gummman i sitt tal glömt ut.

15) Men under väg en hem så började hon,
Som vid en gynastut sin Recension.
Om Kyssar gift och om en farlig tid.
Men flickan tänkte för sig själv derom d.

16/ Hur synd att kalla dina kyssar gift.
Det var en mun lagt till den skrift.
Som ren förut uti mitt hjerta fans.
Deraf en afskrift säkert låg i hans.

17) Men den der pligten att så der bli mer
Som Mamma mända kände mig så stor.
Till dess hans Kyss så tydligt innebar
Att blir jag barnets Mor, så blir han dess far.

Slut

1/ Jag mages
Och
ty a
Till
jag nu från thro

2/ Du ädla
Hu
Me
En
Ödy
och

3/ För Sveri
Jag
och
Att
Att högt
Och vill

Ebba Munk.

1/ Jag magestälets skimmel offrar gerna,
Och kläder af mig purpurmantelns tvång,
ty du min Ebba är min klara stjerna,
Min Frihet lyser du min gång.
Jag nu från thronens kunga trappur stiger och en annan fått dig och Sverige gifvit.

2/ Du ädla Prins du ädlaste bland männer,
Hur manligt högsint stor din handling var,
Men jag min ringhet blyg och ödmjuk känner
En gunlig kön till dig min hjerta bar,
Ödly dig en kejsar dotter till din maka
och lät mig ensam älska och försaka.

3/ För Sverige och för dig min Ebba lefva,
Jag skall en man i fädrens nytta vårt,
och tron mu fosterlandet ej skall gäfva,
Åt laga mot min Idrots unga skärf,
All högket som en dröm jag låtit fara
Och villblott din jag en fri skall vara.

4/ Hvad har väl jag en kvinna till att gifva.
som gengäld för så stor sint Kärlek gäld.
Allt lif min själ ej nog kan offer bliſva,
Att göra dig mitt ädla hjerta värd.
Låt mig så tacksamt gråta då å glömma,
Om jordisk salighet allt mera drömma.

5/ Du ädla ros du blyg som fridens druſva,
jag kyſſer hänryckt dina tårar bort.
Min arbetsdag kan endast du förgyſva,
Vårt Paradis i blomster inom kort.
Hvad lycklig lott att Svensk matros så vara,
Och Ebba blir en liten fru då bara.

6/ Hur skön hur fridfull syns väl framtid bliſva,
Ej ord ej språk kan tolka hur jag vill
Allt lif för dig min ädla vårda gifva
Jag din i lif och död jag hör dig till

O låt mig gärna dig min önskan ana,
så jag kan tacksamt blomsterkrö din bana.

7/ Ja var är min lif om icke kärlek gjuter,
Din gudoms glans uppå vår lefnadsstig,
Om kärlekspulsen i sina ådror sluter,
Min ädla moder och min fader mig,
Ja vad deras bön om Herren ej dig nu trygga,
Di på vår framtids lugna boning bygga.

8/ Min stamfar en soldat ur folket leder.
I Sveriges egg han sin Marskalks stav bar,
Som konung det hans storhet var och heder,
Att sjelf han sina Anors stamträd var,
Det du för storhet och med allt ära,
Som jag ej Bernadotts namn vill bära.

9/ Som man som kvinna måste trofast vaka,
Och sluta sig för att skapa om vår verld,
Och du Magorska du min lilla maka
En husfrus mönster blir vid hemmets gärd.
Ty kvinna har en uppgift hög att lösa,
Hon bort i sfären ej sin samtid stöta.

10/ Jag sfärdens gvala luftens oro söder.
Som gått vår verld så glädjeton och skall
Hvad i den unga tid som ädlets glöder.
Med ömn och trogen vård jag hägna skall.
Och att på allt högstbort tryckt sin stämpel
Det är min Oskars boning ej är sitt tempel.

Slut Lagen

1/ Sakta upp
Aleo: Ös

2/ Alt ombon
Endast so

3/ Från Kapte
Och på ha

4/ Ty vi skulle
En gjöman

5/ Kistan mu
Och Tio sele

Sjömans-Visa.

1/ Sakta uppå mörkblå vågor, svajar skeppet sjö och sand.
Men i östens purpurlågor, syns dagens gryning strand.

2/ Allt ombord var tyst och stilla, Ingen munterhet och sång.
Endast rodret hörs det gilla, Allting gick sin gamma gång.

3/ Från Kaptenen hördes ropa, Brasa Acklevärna back,
Och på halsa stången stropa, skeppets förgesana opp.

4/ Ty vi skulle öfverlemna Åt en kall och dunkel graf.
En sjöman som nu redan lemnat, Den döden väl har sovat af.

5/ Kistan nu i ordning göres, Efter gammalt sjömans bruk.
Och till relingen den föres, Endast flyttad af segeldukr.

Ingen viskning hörs af någon, Än en enkel bön blef gjord,
Än människo ögon tåras falla, Än dagt öfverallt blef spord.

7/ Slumra lyft i hafvets salar, Waggad uti vågor dev,
Vi för din bud nu väl omtalar, Vår vi begrafft din hjertans kär.

8/ Ingen krans å ingen blomma, Så mycket en gång å hjömans graf.
Blott vågor gå å vågor komma, Skeppet svajar af å an.

9/ Kom å milde ande gjufva, Och besök vår dunkla graf.
O, kom fridens turtur dufva Åt oss på det vilda haf.

Slut Sång 112

Wegérsten

1/ På

I Sla

Jag ha

Ty kades

för ty ty

de blick

2/ I bland ja

Men aldr

Jag var å

Bly jag som

Att stjernor

Solar å de da

3/ På stone ja

Men inte kro

Nattvaktens Nattvaktens

1/ På gatorna jag vandrat har, i nära [illegible]
I bland var vaderleken bra ibland d[illegible]
Jag hadde öga på allt som var mig andlig
Lyckades i bland också, någon in i kurvan ja ;:
Följ stjernorna de små under himmelen den blå,
de blickta alltid vänligt ner mot mig också ;:.

2/ I bland jag stod o Tänkte för mig själv en liten stund,
Men aldrig märks in hände att jag log mig någon blund,
Jag var vaken o kry i så väl nedan som ny,
Blef jag som mig någon gång tog jag mig en kvabent i stor å[illegible]
Att stjernorna de små under himmelen den blå blef åtora var
I solar o de dansade också ;:.

3/ På slutone jag blef vet har en öfverflödsperson, ~~mennt~~
Men inte tror jag der blir öfverflöd, på min pension

Ingen så
lik människa jag jämt ej någon afton lägga mig:
Andra sofva så emedan jag är van att titta på
de små under himelen den blå, de blicka alltid
till din

Min är våran stulad, ja min är våran ann,
Jag tackar eder alla som hört på gubbens klagan,
Ty nu måste jag in, åt gumman laga på.
Annars lär det hända kan, att hon blifver Rinkeig
minsann;; förty gummorna de små äro Bneiga också
de hafva jämt ögon som är bruna eller blå;;

Den sista,
"min bästa"

Medel mot [illegible]

Då man [illegible]
[illegible]
[illegible]

1/ Det var en liten flicka s[illegible] på sin dödsbädd låg
Föräldrarne de grato när de sin älskling såg
de skulle snart förlemna sin kära åt skaparen
Och sänka ner i grafven sin lilla kära vän

2 Om stackars flickans fader det var en sådan där,
som skyltar kallar dare som säger Gud ej är,
men modren hon var lycklig i tron på Frälsare
hon talte för sin flicka om Jesus barnens vän.

3 En gång när fadren ensam vid hennes dödsbadd o sin
hon talade till honom fast rösten den var matt
Nu får jag kära pappa snart säga er farvål
Jag känner dådren nalkas men hvem skall ha min tj

4, Jag känner mig så oviss jag kan ej finna ro
Ni talade ej lika på hvem skall jag nu tro.
Min Mamma hon har talat om himlens härlighet
Men pappa har förnekat både Gud och evighet

5. Nu böjar mannen gråta nu togs det ej så lätt,
tro du hvad mamma säger för hon har ändå rätt
Och barnet i sin enfald tog Frälsaren i famn
Hon sonina för sin vatena i fridens sälla hamn.

6/ Nu fick den mannen skåda hvad han ej förr har sett
Han böjade att sikta den frälsning Gud bereder, När ofta
fäder randa och alla själska stöd, Då håller Jesus
namnet i både liv och död.

7. Käre i föräldrar hvar för i edra barn, Kanhända nu
verden och syndens själska garn O, tänk hur hemsk
det blifvan — — — skiljas åt, och skiljas ifrån
himlen gå bort i evig gråt.

Nu får jag säga pappa emot något som är farligt
Jag känner dåligt mot människor som skall säga mig
4. Jag känner mig så ovis jag kan ej finna ro
Jag talade ej lika på vem skall jag nu tro.
Min Mamma som har talat om himlens härlighet
Men pappa har förnekat både Gud och evighet.

5. Nu böjar mannen gråta nu togs det ej så lätt,
Tro du vad mamma säger för hon har ändå rätt
Och barnet i sin enfald tog Frälsaren i famn.
Som somna för att vakna i friden hälla hamn.

6. Nu fick den mannen skåda vad han ej förr har se
Han böjade att söka den frälsning Gud bereder, När o
Fötter ramla och alla falska stöd, Då håller Jesu
namnet i både liv och död.

7. Kära föräldrar hvar för i edra barn, Tänk på den
verldens och syndens falska garn O, Tänk hur hem
det blir ... skiljas åt, och skiljas ifrån
himlen gå för evig gråt.

8. Men i dom finns den nåden att peka för de små
På Jesu hände Guds barn o hjärtan ej hårt gå
Ty vet att Gud ger nåden att komma i rätt ut.
Och i förbening glädje med edra små till dess

2:

1. Ja är jag en vandringsman, Himlen är mitt hem.
Jorden är ett ökenland
Faror och bekymmer här, möter mig med stort besvär
Icke så i Himlen där Himlen är mitt hem.
Vad som stunden vara svårt Himlen är mitt h.
Resan är ju ganska kort.
Stormens hemska vilda tjut Har väl er gång rasat ut.
Och jag når mitt hem till slut Himlen är mitt hem.

2. Där skall sorg och strid ta slut Himlen är mitt hem
Där skall jag få vila ut.
Synd och nöd ej finnes där Ingen oro hjertat tär,
Segren evig vännen är, Himlen är mitt hem.

3. Der skall jag min Jesus se Himlen är mitt hem.
Der skall jag förklarad bli
Och bland de frälstas tal uti himlens fröjdesal
~~Der kröna konungen jag får~~ Himlen är mitt hem

4. Der får jag hos Jesus bo
Der jag finner evig ro
Der bland sångens skaror små Vid min Jesus fötter få
Jag för evigt ljuva skall. Himlen är mitt hem.

6/

Vida

1/ Ack hör du Maria du öppnar så
Och låt mig här ute ej stå.
Den nyaste kalla och hårdaste vind
Den river i frön topp och tun tå.
Ack öppna för mig det skadar ej dig
Snart hära vi natt fogelns hesliga sång
Maria du öppnar för mig?
2/ Hvad är det för fimmer ack fasligt
skrig, du står här och bråkar med mig,
Skynda dig strax i frön dörren av
gå. Du störrer min nattliga frid.
Gå genast der hän, du tralåsa vän.
Jag hafver utvalt mig en annan
till vän. Gå bort men kom alldrig igen.
3/ Är det min Maria som säger mig så.
Som jag hafver hållet så kär.
Ej dårg ack bekymmer jag knappast kan gå.
Jag vet ej hvad ordaken är.
Jag vet intet nu, hvarken tid eller stund
Som jag hafver gjort dig det minsta
emot. Hvad får skall du hvarda
så vred?

... du Maria så minns du den
vi satt under linden där grön.
... så hörde på fåglarnes gyckliga dans
Vi svuro huvarandra vår ed
och sedan mötte mig, så rönlig
och blid. Besökte mig alltid mitt
uppvaksta fäst. Maria du älskar
ej mig.

5/ Ack hörde min gosse får lätt
mig min dikt, huvarom jag så
uppriktigen hjertligen ber, tur
kunde du tro att jag dig har
förglömt, får dig vill jag öppna
min dörr: kom in till min
barm min sång är så varm
Jag hoppas att mot ej dikten
bräckas ej larm. Kom jag
vill kyssa dig nu!

6/ Minna sången och bekymmer
Så gynnar Fortuna, när du älskar
mig åter på nytt, och kära maria
får aldrig så mer, som du nu
har gått emot mig, ty kärlekens
tvång, den tålmod en gång, och
vågen får kartas af fåglarnas
sång, så nattligt fåglarnas sång

Vaggvisan.

Af OSCAR STJERNE.

I skymmande kvällen jag lyss till en röst:
min hustru, som vyssjar vårt barn vid sitt bröst;
att lindra dess oro och stilla dess gråt
hon nynnar en urgammal vaggviselåt:

"Ro, ro till fiskeskär . . ."

Hur konstlösa orden, men tonen hur öm!
Min lyssnande själ vyssjas själf in i dröm.
Ack, sjöng ej min egen moder en gång
för mig vid min vagga just samma sång:

Ro, ro . . .

Nu somnar den lilla från oro och gråt,
i slummer hon gungar i trygg liten båt
i nattens och rymdernas stjärnblanka sjö
till drömmens och sagans lycksalighets-ö.

"Ro, ro till fiskeskär . . ."

I sorlande böljorna, svala och blå,
små glimmande guldfiskar stimma och slå,
när drömbåten landar vid blomfager strand
och skrapar mot botten af ädelstenssand.

Där dansa små älfvor på pärldaggig äng,
när kvällvinden spelar på månsilfversträng,
och markernas örter få tunga och tal
och språka och glamma vid älfvornas bal.

Allt underbart finns här att höra och se;
i sömnen små rosiga läpparna le.
Ja, ljuf utan like är barnsjälens färd
vid vaggviselåten till drömmarnas värld.

Välsignad, du enkla, du konstlösa sång,
som klingat för släkten i seklernas gång:
till hemmet du drömmen och stillheten bär
och intet är hemsång som vaggsången är.

Ro, ro . . .

Hemma.

Få äro i vår tid de, som kunna säga "hemma" med den trygga lyckokänsla det ordet innebär, när släktled efter släktled föddes, lefde och dog på samma gods, i samma gård. Ty för att med ordets fulla innebörd kunna säga hemma måste man äga ej endast fasta

slans andra vår annat än i ett nytt eget hem på landet.

För en sådan människa innebär hemmet ej endast familjen och bostaden. "Hemma", det är hela landskapet, som omger bostaden: berg och skogar, ödevidder och fält. Hemma — det är träden, som öfverskugga gården, vattnet, som speglar träden, himmelshållet, som betingar belysningen.

Att åter kunna säga hemma — det är att känna sin lifskraft stegras, såsom djurets stegras, då det återfinner sitt element.

Räfven, som stänges från vildmarken, fågeln, som mister den fria rymden, fisken, som kastas upp på land, den hemkäre, som slites från ett hem — dessa veta huru lifvet förvandlas, när de återfå sitt element.

Hemma.

Få äro i vår tid de, som kunna säga "hemma" med den trygga lyckokänsla det ordet innebär, när släktled efter släktled föddes, lefde och dog på samma gods, i samma gård. Ty för att med ordets fulla innebörd kunna säga hemma måste man äga ej endast fasta familjeband utan äfven en fast bostad.

Detta medvetande utgör den andliga drifkraften i den 'egnahems"-rörelse, hvars famlande början nutiden bevittnar och hvars verkningar i mångt och mycket skola bestämma framtiden.

Ej endast så, att de många nya "egna hemmen" medföra nya behof och nya medel att tillfredsställa dessa. Utan framför allt så, att det släkte, som ånyo kan säga "hemma", blir ett annat än nutidens rotlösa och rastlösa, för hvilket "hemma" ofta endast betydt ett sofställe mellan arbetsplatser och möteslokaler.

Bland dem, som redan åtföljt möjligheten att säga hemma, torde inga starkare upplefva denna lycka än de, hvilka en gång förlorat ett älskadt hem och sedan under årtionden ej kunnat låta ordet "hemma" gå öfver sina läppar.

Framför allt gäller detta om dem, som ägt och som återfått ett hem på landet. Ej blott i bildlik, äfven i bokstaflig mening behöfva sådana människor jordmån. Endast så kunna deras väsens en gång uppryckta rötter ånyo fatta fäste. Rotkänslan betingar deras väsens växt, rotkänslan, som visserligen minskar rörelsefriheten men frigör deras väsen i otaliga andra afseenden.

Den på landet födde och fostrade upplefver därför sällan en hemkänslans andra var annat än i ett nytt eget hem på landet.

För en sådan människa innebär hemmet ej endast familjen och bostaden. "Hemma", det är hela landskapet, som omger bostaden: berg och skogar, ödevidder och fält. Hemma — det är träden, som öfverskugga gården, vattnet, som speglar träden, himmelshållet, som betingar belysningen.

Hemma — det är att veta, hvilken tid af året som morgonsolen lyser mellan den stora eken, som aftonglansen kopparfärgar tallarnas stammar, som månljuset ligger silfverklart öfver ängen; veta, när solnedgången synes från förstubron och när vintergatans hvita flod flyter fram öfver hemmets tak. Hemma — det ordet danas af otaliga, år från år förtärande sinnesintryck, intryck sinsemellan så innerligt förbundna, att en enda ton eller doft framkallar en hel ström af känsloassociationer. Förnimmelser, som för den omfarande hemlöse endast bli flyktiga intryck, djupna hos den rotfaste till själstillstånd, som utlösas ej endast i stämningar utan i vilja och handling.

Hemma — det är att ensam eller samman med sina närmaste äga känslosätt och tankeförbindelser, som särmärka oss från alla andra människor; minnen, förhoppningar och farhågor, dem inga andra dela; bestämningar, som ge ens innersta personlighet den egenart, hvilken ingen fullt kan fatta utan att känna det hem och den bygd, som en gång gåfvo dessa särmärken åt hjärta och hjärna, blod och nerver, som i själ och sinnen väckt kraf, hvilka sedan endast "hemma" kunna stillas — hemma, där hvardagens id och festdagens lust fått en färg och form, en doft och klang, som ingen annanstädes i hela vida världen.

Att åter kunna säga hemma — det är att känna sin lifskraft stegras, såsom djurets stegras, då det återfinner sitt element.

Räfven, som stänges från vildmarken, fågeln, som mister den fria rymden, fisken, som kastas upp på land, den hemkäre, som slites från ett hem — dessa veta huru lifvet förvandlas, när de återfå sitt element.

Att vara hemma — det är att se de skönhetssyner, af hvilka våra ögon klarast lysa; att gå de stigar, på hvilka våra fötter fjädra sig af glädjens spännkraft; att höra de toner, dem våra öron mäkta omvandla till musik; att beträda den tröskel, på hvilken våra knän vilja böja sig i andakt.

Att vara hemma — det är att älska hvarje ärevördigt träd och att behandla det med samma försyn som en gammal vän eller vishetslärare. De ena som de andra gömma så stora härligheter och djupa hemligheter, att man betänker sig lika samvetsgrant, innan man hugger ned ett sekelgammalt träd som ett mångårigt lifsförhållande.

Hemma — det är att känna de ställen, där blåsippsflockarna brista fram som blå källor i det rostbruna fjolårslöfvet, och de gröna gömslen, ur hvilka konvaljernas doft framsväfvar; att år från år på samma platser finna de örter, som ge färgskimmer och vällukt åt skog och hage, åt äng och ren; det är att bli förtrogen med skogsdjuren och med husdjuren, som med oss dela de milda eller hårda villkor, naturen bjuder.

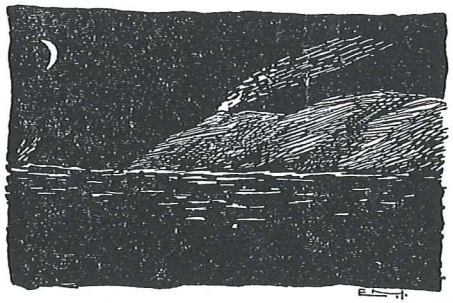
Att vara hemma — det är att känna eldarna, som under höstkvällen en efter en tändas rundt om i nejden, och att veta, hvilka de anleten äro, som samlas omkring härdarna; det är att dela lust och nöd med en bygd, att lida, då jorden pinas af torka och blåst, att samman med många fröjdas åt

Folktro och Sägner.

Upptecknade af **Eva Wigström** (Ave).

Kullaberg och Kullatrakten.

Kullens fyr.

Innan denna fyr blef så nymodigt inrättad, som den nu är, bestod den af ett öppet brinnande stenkolsbål. Då tjänte där under många år på gården Kulla en dräng vid namn Pil, som skötte fyren; han såg ofta jordfolk, små mörkklädda pysslingar, krypa upp under trappan, som ledde upp till fyren, och han hörde dem kalla hvarandra vid sådana korta namn som Toss, Poss och Knoss. De voro vänliga varelser och hjälpte ofta Pil upp med kolkorgen till fyren; han kunde märka det därpå, att korgen då alltid kändes så lätt.

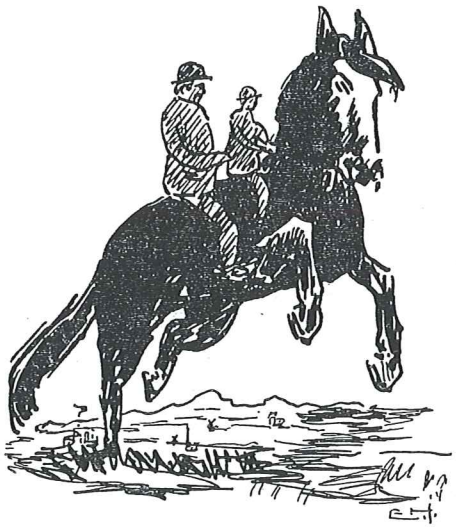
Stundom dansade dessa pysslingar på berget; då visste Pil, att det var ett säkert tecken på, att där kom främmande till Kulla (den gård, som ligger närmast fyren). Under den tid

Pojken rände då baklänges till porten och for så in i gården och sade den gamle husbonden hvad han sett och hört. Kullagubben, som han kallades, gick då ut med psalmboken i handen, för att mana bort trollet. Hon sprang då så, att isen krasade kring hennes nakna fötter; men hon försvann därför ej, ty kort därefter hade hon smugit sig in i Kullagården, där två hushåll då bodde. I den ena familjen fanns ett spädt barn; det var detta hon ville förbyta, men hon blef jagad ur stugan, och man rådde hustrun till att lägga psalmboken i barnets vagga och sätta stål i stugdörren.

Detta skedde, och sedan kunde trollet ej komma in, men det sprang omkring gården, tittade in genom stugfönstren och hotade folket med knutna händer. Då tog husbonden en snärt med nubb i refvan och slog trollet kring benen så det blödde; hon sprang då allt hvad hon kunde och förmådde ej skada honom, men en hund, som förföljde henne, nedföll död.

Sedan syntes hon aldrig mera på Kullaberg, men många hålla före, att såväl förföljelsen mot detta troll, som med häxan i Bräcke, vållade, att många sorger och motgångar förföljde ättlingarne af den familj, som då bodde på gården.

Rent förtviflad begaf mannen sig hemåt till Kullen, ty fast han insåg sveket, ville han hellre stupa af trötthet under vägen, än fegt uppgifva sin rätt. Men som han går den tredje natten, kommer där efter honom en liten man, ridande på en stor häst.

Ryttaren sporde bonden, om han ej ville sitta upp på hästryggen, så skulle han föra honom ett stycke framåt mot Kullen. Bonden satte sig upp, men det blef en ridt, hvartill han aldrig

hvarandra vid sådana korta namn som Toss, Poss och Knoss. De voro vänliga varelser och hjälpte ofta Pil upp med kolkorgen till fyren; han kunde märka det därpå, att korgen då alltid kändes så lätt.

Stundom dansade dessa pysslingar på berget; då visste Pil, att det var ett säkert tecken på, att där kom främmande till Kulla (den gård, som ligger närmast fyren). Under den tid Pil skötte fyren, pratade han aldrig om hvad han visste om jordfolket; men då han kände sig trött vid tjänsten, flyttade han från Kulla och talade sedan om pysslingarne.

Sedermera flyttade han dit igen för att sköta fyren men då visade jordfolket sin harm öfver hans pratsjuka genom att spela honom hvarjehanda puts; vanligast var dock, att de hängde sig på kolkorgen, så den blef så tung att hans rygg knakade under bördan.

Kulla gård.

Den är gammal, och mer än ett konstigt ting har tilldragit sig där. Det var 1808, det året då så många krigsskepp lågo i Kattegat. Berättaren var då en liten gosse och tjänade som vaktpojke den hösten på Kulla. Det var en af de första frostdagarna, där låg tunn is öfver alla vattenpussar — berättaren mindes det, som det varit i går —; då kom där klättrande uppför berget en liten svart kvinna, underligt klädd och med bara fötter samt en påse på ryggen och knyte i handen. Hon kom fram till gossen; munnen gick på henne, som käpp i hjul, men tala kunde hon ej, som en riktig mänska, utan bara bjäbbade. I sin förskräckelse ville gossen räcka henne det brödstycke han hade i handen, men hon slog från sig med händerna.

sprang då allt hvad hon kunde och förmådde ej skada honom, men en hund, som förföljde henne, nedföll död.

Sedan syntes hon aldrig mera på Kullaberg, men många hålla före, att såväl förföljelsen mot detta troll, som med häxan i Bräcke, vållade, att många sorger och motgångar förföljde ättlingarne af den familj, som då bodde på gården.

Denna sägen, som allmänt berättades som sanning, förklarades så, att där verkligen till Kulla kommit en liten mörklagd kvinna sedan örlogsflottan var afseglad; hvar främlingen sedan tog vägen, vet man ej.

Kulla Lingås.

Här har förr i världen stått ett gammalt trollslott, och äfven sedan det blef förstördt, ha troll bott därinnder. De lånte en gång öl af husmodern på Kulla, och på den öltunna, de sedan återburo, tröt aldrig öl förrän någon af nyfikenhet tittade i sprundet och såg där idel spindelväf.

Kullamannen, ett troll.

I den tiden, då han bodde på Kullaberg, fanns där i byggden en man, som låg i process med en herreman om ett stycke af sin jord. Bonden hade rättvisan på sin sida, men herremannen hade domstolen på sin. Då tog sig bonden före att gå till Stockholm och söka sin rätt; men hur det nu var, så fingo herremannens förnäma vänner skrufvadt det så, att om bonden inom tre dagar i sin egen gård kunde bestyrka sin rätt till jorden, skulle han få den, men var han då ej tillstädes där, ansågs hans klagan ogiltig.

Ryttaren sporde bonden, om han ej ville sitta upp på hästryggen, så skulle han föra honom ett stycke framåt mot Kullen. Bonden satte sig upp, men det blef en ridt, hvartill han aldrig förr pröfvat maken, ty det bar af högt upp i luften, öfver skogar, byar och sjöar, så det hven efter. Det gick bra ända tills de kommo till Björnekulla kyrka i Södra Åsbo härad, där slog hästens hofvar mot tornspiran, så det klingade; då satte ryttaren åter något högre till väders, så de utan vidare hinder hamnade på Kullaberg, där ryttaren slapp bonden ned från sin häst och sade honom, att nu kom han hem tids nog att bevaka sin rätt till jorden. Det fick han äfven, men han visste nog, att han blott hade Kullamannen att tacka för en så hastig befordran.

Pest i Kullatrakten.

För flera hundra år tillbaka hade pesten lagt hela Kullatrakten öde. Då hade där från ett annat landskap kommit tre unga män, stora och starka som jättar. De hade landstigit vid Kullaberg och därifrån betraktat den folktomma nejden, och så hade hvar och en af dem utvalt sitt stycke land att nedsätta sig på, vidt skilda från hvarandra. I de öde byarna hade de dock funnit tre unga kvinnor vid lif, dem de togo till hustrur, och af dessa äktenskap föddes en reslig och kraftfull släkt, som än i dag lefver i kullasocknarna och som, såväl i växt som sinne, bräs på sina förfäder.

Bergtagna.

En kvinna hade vid fyra års ålder blifvit bergtagen af trollen i Kullaberg. Hon hade gått ut för att plocka bär på berget, och så försvann hon. Folk uppbådades och man gick skall tre dagar efter barnet, utan att finna det. Då var där en förståndig man, som rådde dem att låta ringa med kyrkklockorna i Brunnby; detta skedde, och påföljande natt drömde en annan man, att flickan — hon hette Elna och bodde för flera år tillbaka i Bräcke — låg i en klyfta, där de redan sökt flera gånger. Där fanns hon ock, och hon mindes, att hon varit inne i berget och där fått mjölksoppor af en jungfru.

Nere vid Arild hade en kvinna blifvit bergtagen då hon var ung. Bergafrun eller drottningen hade af fiskare från sjön varsnats gående på bergssluttningen; de sågo henne blott på ryggen, klädd i en silfverskrud, som strålade som guld.

Skeppsrå.

På många ställen nere vid hafvet kallade sjömännen skeppsrå för torgubben, som ibland kom ombord, då fartygen lågo i någon hamn. Säkert är, att man alltid, då torgubben i en skuta tagit bostad, hörde buller och dån dagen innan fartyget skulle göras redo att utgå ur sin vinterhamn. När detta buller inträffade, sades allmänt: "Se så, nu ha vi snart kaptenen på skutan, ty nu arbetar torgubben i den".

I gamla dagar, innan man i Kullen kände till bankinrättningar, hade en sjökapten, som förde egen skuta, förvarat alla sina besparingar i ett hål på masten, blott kändt af honom själf. En dag, då han seglade genom Kattegat och just kommit ut i Nordsjön, såg han en kvinna sitta på däcket. Han blef helt förundrad, ty han hade lifstid, som icke ens skulle blifva så lång att han fick återse hembygden.

Det blef som hafsfrun ville, de två männen delade lika, men äfven spådomen uppfylldes; kaptenen sjuknade och dog i smedens hus.

En sjökapten hade ständigt besök af hafsfrun då han for i Nordsjön. Hon var fager, som den vänaste jungfru; men då hon vände honom ryggen, för att genom kajutfönstret speja ut åt sjön, såg han att hon hade en lång stjärt, som låg utåt golfvet.

Hon varnade kaptenen för storm och andra faror, sade honom när han borde ta in segel o. s. v., och han var väl förnöjd med hennes vistelse ombord.

Sålunda gick det en lång tid, och kaptenen hade ständig lycka på sjön; men så hände det sig en natt, då han låg ute på en redd vid någon svensk plats, att kaptenen hade varit i land och kom något drucken och i upphetsadt tillstånd tillbaka till skutan och fann hafsfrun liggande i hans koj.

Då bad han henne dra för hin i våld och lämna honom i fred. Ja, nog försvann hon och kom aldrig åter, men från den stunden var det också förbi med kaptenens goda tur. Han led haveri och skeppsbrott flera gånger och måste slutligen öfvergifva sjön och blef "landkrabba".

En gammal sjökaptens

mina ögon och ville se, om flere än jag kunde varsna rået eller tomten. Jag lämnade rodret åt styrmannen och gick ned i kajutan, tog bibeln och började läsa; men stod han icke nu åter hos mig, helt röd i ögonen af gråt! Då blef jag illa till mods och gick åter upp på däck; ingenting märktes ännu, som kunde tyda på storm.

Det var nu kväll, och jag gaf de af manskapet, som skulle gå till kojs, befallning att lägga sig med kläderna; själf tog jag tillika med styrmannen vakten, och alltjämt stod tomten hos mig.

Då det led utåt natten, ropade tomten hastigt: "Berga segel!" Jag fick purrat upp folket i hast, och knappt hade vi fått in seglen, förrän en väldig orkan bröt lös, och jag trodde att vi skulle fått vår graf i vågorna den gången.

Tobaksfaten kommo lösa och började rulla nere i lastrummet; jag försökte först en gång att stufva om lasten, men kunde ej. Tomten hade följt med mig dit ned och såg ännu mycket bedröfvad ut. Då hörde jag en röst säga: "Stufva lasten först innan annat göres!" Jag vände mig om, och då stod där bredvid tomten en ung, vacker kvinna, klädd som våra flickor här på fiskläget då brukade vara om sommaren: mörk kjol, hvita fina lintygsärmar och svart lifstycke.

Faran var stor, och jag förstod nog att kvinnans råd var godt, hvarför jag tog manskapet till hjälp och började langa ved från fören ned i lastrummet, för att med tillhjälp däraf fästa tobakslasten; härvid stod tomten mellan mig och kocken, tog hvarje vedträ från denne och lämnade mig, men det såg ingen utom jag själf.

När så detta arbete var väl undanstökadt och jag kom ned i min kajuta sutto både hafsfrun och tomten där nere. Då blef jag så underlig till mods, att jag högt sporde henne, om

skutan, ty nu arbetar torgubben i den".

I gamla dagar, innan man i Kullen kände till bankinrättningar, hade en sjökapten, som förde egen skuta, förvarat alla sina besparingar i ett hål på masten, blott kändt af honom själf. En dag, då han seglade genom Kattegat och just kommit ut i Nordsjön, såg han en kvinna sitta på däcket. Han blef helt förundrad, ty han hade ej tagit något kvinnfolk ombord, det visste han; därför tillsporde han henne rörande hennes närvaro på fartyget.

— Jag kom nyss, svarade hon.

— Hvar skall du hän? frågade kaptenen. Men då hon nu sade, att hon skulle i land någonstädes vid stranden för att bringa lycka åt en där boende fattig smed, blef kaptenen ängslig, ty nu förstod han tydligt hvem gästen var.

— Vill du hjälpa mig i land! bad han.

— Ja, dig vill jag hjälpa i land, men ej mer, svarade hafsfrun och försvann.

Kort efter hörde kaptenen skeppsråret säga: "Nu går jag!" och så utbröt en hisklig storm; fartyget förliste, men kaptenen blef af vågorna kastad lefvande upp på stranden, dit äfven masten med den gömda pengaskatten flöt upp. Både kapten och mast bärgades af en vid stranden boende fattig smed, och då kaptenen kommit till sans och krafter, fick han syn på sin mast, hvilken smeden höll på att hugga sönder till bränsle och just upptäckt skatten.

Kaptenen uppgaf sig som ägare till den i masten förvarade skatten, och smeden hade väl fått återlämna allt ihop, men då kom åter hafsfrun och befallde, att skatten skulle delas lika mellan de båda männen, ty kaptenen finge ändå hvad han behöfde för sin

Då bad han henne dra för hin i våld och lämna honom i fred. Ja, nog försvann hon och kom aldrig åter, men från den stunden var det också förbi med kaptenens goda tur. Han led haveri och skeppsbrott flera gånger och måste slutligen öfvergifva sjön och blef "landkrabba".

En gammal sjökaptens äfventyr för omkring femtio år tillbaka.

Jag kom från Bremen med tobakslast; jag hade godt väder och höll kurs på Öland, ej anande någon olycka, då jag, just som jag sitter vid rodret, får se något, som jagade mig en kall kåre nedåt ryggen: Ett par steg ifrån mig, stödd mot relingen, stod en liten pojke. Hufvudet, på hvilket han hade en röd mössa, lutade han mot ena handen, och med den andra torkade han sig ideligen i ögonen; det syntes tydligt att han riktigt grät.

Drucken visste jag att jag ej var, ty genom en försummelse hade sprundet blifvit slaget ur vårt sista romankare, och all rommen hade runnit ut. Jag visste ej, om jag skulle tro

rummet, för att med tillhjälp däraf fästa tobakslasten; härvid stod tomten mellan mig och kocken, tog hvarje vedträ från denne och lämnade mig, men det såg ingen utom jag själf.

När så detta arbete var väl undanstökadt och jag kom ned i min kajuta sutto både hafsfrun och tomten där nere. Då blef jag så underlig till mods, att jag högt sporde henne, om hon var af Gud eller den onde och bad henne i Herrans namn gå dithän hon hörde. Men hon bara småskrattade och sade, att hon och hennes följeslagare kommo och gingo när de själfva ville. Därpå hälsade hon mig från min hustru och mina barn; hon kände dem alla till namn. Därefter förutsade hon mig hela min lefnad i hvad som rörde mitt yrke som skeppare; det var ej roligt att höra.

Min rädsla för henne och tomten försvann, ty de voro hos mig hela den natten och halfva påföljande dagen; därefter försvunno de båda och läto aldrig mera se sig. Två år därefter sjönk mitt fartyg; då fick jag hennes första spådom besannad; jag ville då dragit mig från mitt yrke och satt mina pengar i säkerhet, men, som sagdt, ingen trodde på min syn, icke ens min egen hustru, därför ha vi det nu som vi ha det.

En gång såg man hafsfrun vid Ransvik vid Mölle fiskläge; hon gick där och bredde ut sin tvätt, men själf hade hon ej en tråd på kroppen, utan såg ut på ryggen och hela baksidan, som om hon hade varit öfverdragen med klart, skinande guld.

Strandvaskare.

Vid Nyhamns fiskläge i Kullen hörde en gång en vandrare ropet af en drunknad, obegrafd person, ute vid stranden, och kort därpå kom gasten

och hängde sig på honom och bad om kristlig begrafning. Då lämnade vandraren honom sin käpp, med tillsägelse att sätta den som märke där hans kropp låg, så skulle mannen styra om hans begrafning.

Följande dag stod käppen ute i den uppflutna tången, och i denna låg äfven ett lik. Sådana olyckliga längta så efter en graf i vigd jord, att om man kör med deras lik förbi en kyrkogård, så resa de sig då på knä i vagnen.

När en färdas nattetid kan man vid korsvägar, ägoskäl eller vid stranden komma ut för strandvaskare eller andra gastar. Det hände ofta en stor och stark tröskeman, att han om nätterna — han började sitt arbete kort efter midnatt — skulle gå förbi en kyrkogård, då han fick en sådan gast på ryggen och måste kånka af med honom ända tills han kom till kyrkogårdsmuren; den gasten trodde, att Nils tröskeman skulle kunna slänga honom öfver in på den vigda mullen. Men det var ingen lätt sak, ty gasten

karne med deras kolkärror, och senast 1879 hände det, att en af kolbrytarne, som om kvällen glömt någon sak, gick tillbaka till orten för att hämta det glömda; då fann han där en tomte, som lyste honom ända till schaktets öppning, så man kan sluta till, att de underjordiske ännu finnes till.

Det är dock märkligt, att här under jorden äfven finnes goda varelser, som vilja människorna väl. Så ha de karlar, som i och för grufhästarnes vård tillbringa nätterna i grufvan, stundom fått se små varelser, mörkklädda pysslingar, komma fram i grufgångarne. Är där någon arbetare, som de fäst sig vid, så hugga de löst stora kolstycken för honom tills han kommer om morgonen; men för onda och vrångsinta människor arbeta de aldrig.

Det tros också, att när det knäpper och knakar i schakten, så är det de små pysslingarne, som varna för grufras, ty sådant varsel höres där alltid innan dylika ras inträffa.

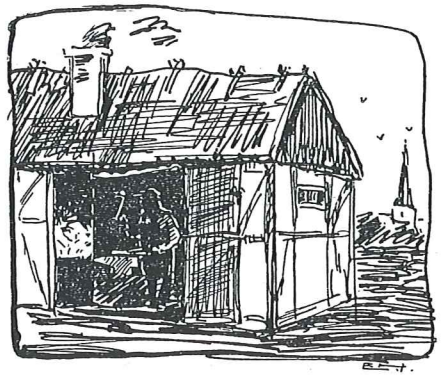
"Trössale" och "Tyale", eller hvarjehanda otyg, fanns äfven bland människor, tyvärr.

På ett af kullatraktens fisklägen bodde en "rälig" käring, som kallades för Lillemanskan. Hon var illa känd både af stora och små på läget, hvarför man spottade på henne för att taga makten ifrån henne att göra skada.

I Brunnby socken fanns en gammal kvinna, som var så klok, att hon, om fiskebåt eller fiskegarn blifvit af stygga människor förgjorda, kunde upphäfva trolleriet. Dessutom förstod hon konsten att bota alla slags sjukdomar, skaffa smör, när grädden var förgjord, och mycket sådant.

Denna käring var mycket anlitad af folk på Arilds och Mölle fisklägen, och hon hade lärt sig konsten af sin förste man, som hade "Svartkonstboken", "Den afslöjade naturen", "Hemligheternas bok" med flera andra sådana skrifter till att frammana andar med samt att skaffa sig många ting, goda mot sjukdomar och förhäxning.

Förr i världen hade man äfven i Kullasocknarna en och annan klok gubbe, som kände till hvarjehanda "tyale". Så fanns i en af dessa socknar en liten smed, som för sin pipande stämma bar tillnamnet "Pivare-smen". Bland många otyg, hvari han var hemma, ägde han äfven förmågan att kunna smida ögonen ut på folk, som begått stöld.

En gång hände det, att "Pivaresmen" själf blef bestulen på femton riksdaler, som han hade förvarat i sin plånbok. Då smidde han ett stycke kallt järn till det blef glödrödt, och så hände det sig ej bättre, än att, rätt

andra gastar. Det hände otta en stor och stark tröskeman, att han om nätterna — han började sitt arbete kort efter midnatt — skulle gå förbi en kyrkogård, då han fick en sådan gast på ryggen och måste kånka af med honom ända tills han kom till kyrkogårdsmuren; den gasten trodde, att Nils tröskeman skulle kunna slänga honom öfver in på den vigda mullen. Men det var ingen lätt sak, ty gasten var tyngre än en tunna råg, och Nils riktigt kände hur han sviktade i knäna under den bördan.

Höganäs grufvor.

I dessa grufvor visa sig ibland små tomtar. En sådan liten man brukar ofta hjälpa de snällaste af grufpoj-

Utanför sitt hus hade hon ett stort päronträd med mycket goda päron, och till dem hade ett par pojkar fått sådan lust, att de en eftermiddag klättrade upp i trädet. Men där blefvo de också sittande, ty Lillemanskan visste att häxa fast dem, så de ej kunde röra sig ur fläcken.

Pojkarne fingo sitta i päronträdet både hela den dagen, natten och ända till middag andra dagen. Då hoppade den ene af dem rakt ner i marken, men därvid skadade han sig invärtes så han dog kort därpå.

De sista åren denna pulfverhäxa lefde, satt hon mest inne i sin stuga i en länstol, virad med halm, och då hon var död, blef där hållet auktion efter henne, då stolen såldes för tolf skillingar. Inroparen kom att taga bort halmsätet, och då fanns däri trehundra riksdaler riksgäld, som lämnades till Lillemanskans dotter. Man kan häraf tydligt se, att käringen kunnat mer än äta med munnen, som man säger.

Bland många otyg, hvari han var hemma, ägde han äfven förmågan att kunna smida ögonen ut på folk, som begått stöld.

En gång hände det, att "Pivaresmen" själf blef bestulen på femton riksdaler, som han hade förvarat i sin plånbok. Då smidde han ett stycke kallt järn till det blef glödrödt, och så hände det sig ej bättre, än att, rätt som hans egen hustru satt och spann, föll det ena ögat af henne ned i hennes knä. Man förstod nog då, hvem som varit tjufven.

På ett ställe hade man i trädgården utlagt på blekplanen en stor sytrådshärfva, på samma gång en ko gick där och betade. En dag försvann härfvan, som ägaren ansåg vara stulen, hvarför man vände sig till Pivare-smen och bad honom upptäcka tjufven, som ärligt hade förtjänt att mista ett öga, då han ej kunde se sin nästas sytråd utan att få ond lust därtill.

Sedan Pivare-smen gjort sig i ordning, smidde han på sitt vanliga sätt, och då mannen kom hem och skulle se om sin ko, trillade hennes ena öga ned på blekplanen. Nu fann han för godt att slakta kon, och då fann man tråden ännu oförtärd i henne.

Mannen, som omtalade denna händelse, brukade alltid säga: "Det kostade mina tio riksdaler till Pivaresmen och därtill kon, men så fick jag i stället reda på tjufven".